

Галина Вокальчук – науковець, педагог, літератор. Закінчила філологічний факультет Рівненського педагогічного інституту (1981), працювала вчителем української мови та літератури в ЗОШ № 1 м. Рівного (1981–1984), викладачем сучасної української мови в Рівненському державному гуманітарному університеті (1984–2006). Доктор філологічних наук (2009). Авторка понад 60 наукових праць, з-поміж яких – три монографії. Керівник Інтернет-проекту “Неолог – XXI”. Відмінник освіти України.

Із 2006 року – доцент кафедри української філології Національного університету “Острозька академія” – славнозвісного навчального закладу, відродженого в добу нашої державної суверенності. Неповторна аура древнього Острога, за словами пані Галини, потужно стимулює до науки і творчості. А основна ідея пропонованої тут її повісті зводиться до сентенції, висловленої Поетом: “Щасливий той, хто бачив мрію, але не доторкнувсь їй...”. Тож “Гарвард...” – це своєрідне Подячне Слово Острозькій академії – енергетично світлим, залюбленим в українство людям, із якими пліч-о-пліч працює, і талановитим студентам, яких навчає.

“ГАРВАРД”: КОРАЛОВЕ СОНЦЕ

Вітраж

Джеку

SI VIS AMARI, AMA¹

22 червня, неділя.

– Алінко, а ми живемо з відставанням у три дні... – Олег замислено відривав від напівсхудлого настінного календаря жовтуваті листки. – Сьогодні вже двадцять друге закінчується, а ми застрягли ще на двадцятому...

Справді... Тільки не ми, а я застрягла...

Помивши чашку після чаювання, Олег пішов до кімнати: ось-ось почнеться футбольний матч італійців з іспанцями, і видовисько такого рівня пропустити неможливо. Тож мій фанат спорту й здорового способу життя вже більш як півмісяця насолоджується чемпіонатом Європи... Однак час від часу я ловлю на собі його допитливі погляди то сталеві-сірих, то волошкових (залежно від освітлення) очей... Що ж... Моє сумління поки дозволяє витримувати ці погляди...

Залишившись наодинці зі своїми гарячими спогадами й охололим жасминовим чаєм, я взяла відірвані листки. Так... Що

тут у нас було? Ага, ось воно. Читаю характеристику дня в “місячному календарі”: **20 червня, п’ятниця** – “**Всесвітній день біженців**”... О, це точно.

...Я не знала, куди бігти-тікати – від себе, від своїх почуттів до Тебе, які затопили мене, як цунамі, накривши з головою, забивши подих, потьмаривши сприйняття реальності, – я не могла тоді виїхати з нашого маленького “Гарварду”, не побачивши Тебе – можливо, востаннє за це літо, а без цього – знала, що не дотягну до осені, до вересня, коли Ти знову з’явишся в нашому провінційному містечку, – тому, втративши рештки жіночої гордості, я “діставала” Тебе дзвінками, а Ти був зайнятий-заклопотаний-перевантажений парами й нагальними справами (бо мав від’їжджати ввечері до свого старовинно-гонорового Львова, а звідти – за кордон, де на Тебе й Твою нову поетичну збірку, на майстер-класи для молоді вже чекали)... Тобі явно було не до мене, але вроджена чемність і делікатність не дозволили Тобі “послати” мене подалі, через що я й заявила, що чекатиму на Тебе, доки Ти не звільнишся, – для приватної розмови...

* * *

...Я навіть не уявляла, що то буде за розмова... Єдиною зачіпкою було прохання

¹ Якщо хочеш бути коханим, [сам] кохай (лат.).

Валечки нагадати про те, аби Ти проштовхнув її рецензію на Твою збірку в якийсь солідний журнал. Свого всемогутнього благовірного вона принципово не хотіла просити: хоч-не-хоч, а Валюсі, незважаючи на високий статус “жони нардепа”, зараз доводиться продряпуватись у цім житті самотужки, з кров’ю викорінюючи з себе комплекс сірої мишки, так майстерно прищеплений їй її ж коханим Зайчиком, доводячи всім (а найперше – самій собі) свою самодостатність і бодай професійну значущість.

Чоловік Валюськи – не просто талановитий, а – Богом цілований фахівець. Він – стоматолог, власник найкращої в місті елітної клініки, куди простому смертному годі втратити. Працюють у нього першокласні лікарі, навіть медсестри при працевлаштуванні мусять пройти сувору фахову випробу... За останні кілька років Валюсьчина “половина” вирішила податись у політику: балотувався в облраду – й успішно (звичайно, не без Валиної активної підтримки). Зараз він – перший заступник голови облради, шанована в місті людина. Словом – “Божок”.

Заради Валечки я можу піти на все – на порушення етикету, субординації, навіть законопорядку. Бо Валечка – мій Янгол. Її так охрестив Олег після того, як вона в черговий раз, без ніяких на те видимих причин і моїх скарг чи дзвінків, з’являлась у моєму житті в найкритичніші миті, коли моє існування буквально зависало між “бути” і “не бути”. Валечка тоді матеріалізувалась у нашій просторі і, не питаючи нічого й нікого – ні мене, наївпритомну, зацікавлену й заклопотану від несподіваного й незрозумілого болю, ні остовпілого від шоку й бездіяльності Олега, – викликала швидку, заштовхувала нас обох у машину і згодом безапеляційно вручала мене “своїм” лікарям... І тоді стрілка мого життєвого барометра, що застигла була на нульовій позначці, – знову починала повільно відхилатись у площину “бути”...

Олег щиро любить Валюську і затаєно ненавидить її чоловіка, який завдав Валечці цілу безодню болю, страждань, принижень, уляпавшись у банальну історію – потрапивши на гачок до гримзи-медсестряки з його ж клініки, яка, блискавично прорахувавши всі можливі для себе вигоди від близького знайомства з місцевим божком, закинула сіті й упіймала дурника, швиденько завагітнівши. Досі не відомо достеменно, чиє то гримзенятко, адже за відсутності Божка, який часто гасав по області чи їздив до столиці в держав-

них справах, до Гримзи вчашав її власний чоловік, із яким вона перед тим швиденько була розлучилась, подавши приклад Божкові: мовляв, ось яка я – сучасна, смілива, закохана, безкорислива, мені від тебе нічого не треба – ні копійки...

До Божка вона довгенько йшла “тернистим” шляхом, невтомно шліфуючи свої хижацько-сексуальні навички на довірливому вітчизняному чоловічому біоматеріалі... Старання не минули дарма: клюнула-таки велика рибка!.. Гримза відразу ж почала “бити” по всіх фронтах. Насамперед в усьому почала копіювати дружину Божка: косметика – як у Валечки, взуття й одяг – як у неї, навіть парфуми ті самі... Така стратегія дала свої результати: украй запрацьований Божок таки переплутав, де жінка, а де наймичка, і згодом, бідака, зовсім голову втратив... Видно, французькі парфуми з феромонами подіяли... Вся клініка гула, перемиваючи кісточки “закоханим” – шефові та його асистентці... Докотився людський поговор і до облради, й далі... Медсестряка ж, свято увірувавши, що Божок нікуди вже від її чарів (як виявилось – справжнісіньких! Божкові явно було “пороблено”) не подінеться, одного разу зухвало зателефонувала Валі й прошипіла в слухавку: “Ну, шо, гранд-дамочко? Як воно – опинитися біля розбитого коритця? Га? Проста медсестричка забрала мужа від пані-леді з вищою освітою! Ха-ха-ха!!! Ше не те буде, дорогенька!.. Я тобі...”. Валюська кинула слухавку, а потім тиждень ми приходили до тями...

...Тож Гримза, народивши, отримала позитивне страхування: Божок свято вірить, що то його дитятко, а Валечка ніяк не може отямитися від болю: не може ЖИТИ – ні з Божком, ні без нього... І коли я вкотре влаштовую їй промивання мізків, вона, виплакавшись, тільки приречено повторює: “Я все ще люблю цю скотинку...”, “Він пустив у мені метастази...”. Тому час від часу я жорстко беру її за золотаву гриву, саджу перед собою і займаюся гіпнозом, дивлячись прямо в її блакитні очі, і твердо повторюю, намагаючись зачепити хоч рештки її здорового глузду: “Ти сильна. Ти гарна. Ти самодостатня. Ти сильніша за свого зубодера. Ти сильніша за Гримзу. Повтори!” – ...Я сильніша за Гримзу... – беззвучною луною відбивається мій голос від блідих Валеччиних уст... Сеанс продовжується:

- Ти не самотня!
- ...Я не самотня...
- Пригадай, як раділи дітлахи-сироти,

коли ти зі студентами приїхала до них із допомогою!

– ...Та-ак...

– Ти добра, ти щедра, ти дбаєш про інших. Ти чутлива до чужого горя, ти допомагаєш людям. Люди люблять тебе, цінують!

Тут Валечка чомусь збивається з мого сценарію і, замість слухняного повторення моїх – для неї – афірмацій, тихо запитує:

– ...Та хто ці люди?..

– Як це хто?! – я зумисно вдаю обурення. – Твоя мама! Син! Я! Олег! Навіть твій Зайчик, щоб його... Залишився ж він із тобою, а не пішов до Гримзи! Ти не думала, чому він так зробив?!!

– ...Бо я його тоді попросила... – шепоче Валечка.

– Правильно. Саме так. ТИ попросила. А він погодився. Але ж і потім не пішов, коли з'явився кіндер, – чому? Не знаєш? – Я жорстоко допитую подругу, щоб хоч трохи розворушити її, вивести з емоційного заціпеніння. Валечка понуро мовчить. Мушу відповісти за неї:

– Та тому, що, сам того не визнаючи, любить іще тебе, телепень. Не може без тебе – матусі, яка все своє життя йому під ноги кинула й душею своєю його ж ноги витирала. Так, хлопчик виріс. Досяг висот – що, сам? Без твоєї допомоги?

– ...Ні-і... – шепоче Валечка.

– А хто його, бевзя неотесаного, у люди вивів? Хто іміджмейкером його працював? Порадником був? Психологом? Стратегом? Хто навчив його культурно, грамотно спілкуватись? Хто навчив гарним манерам? Хто навчив вишукано вдягатися? Хто створив надійний тил удома, аби він, бідненький, міг гарненько в нірці відпочивати від трудів праведних? Не знаєш?!

– ...Я... – Валечка ніби починає приходити до тями.

– Хто електорат на виборах йому забезпечував? Хто для цього по селах у негоду мотався, голоси збирав, із ніг падав від втоми? Гримза?!

– Ні, я... – у Валечки поволі розпростуються плечі. Так, значить, “правільним путем ідьоте, таваріці!”

– Хто з болячок його витягував? Хто шмарклі йому витирав? Гримза?!!

– Ні. Я. – У Валечки стає прямишою спина.

– Тепер ти бачиш, що ти – мудріша, сильніша, далекоглядніша, розумніша, цікавіша, професійніша, ніж... – Валечка дивиться на мене широко розплющеними очима, у яких за-

стиг жах: вона злякано чекає, що я порівняю її з Гримзою. Ні, сонечко, ні! – ...ніж ТВІЙ (чорти б його забрали!) ЗАЙ-ЧИК? – Валечка полегшено зітхає. Скромно потупила очки й мовчить. Але вже не плаче. Уже прогрес... Щоки ледь порожевіли, дихання стало рівнішим. Ну, ще трішки, Боже, поможи.

– Пам'ятаєш, як на тебе в Києві на конференції чоловіччю дивилися? Це ж були не примітивні лохи, а цікаві хлопці, пам'ятаєш? Як вони до тебе чіплялись, аби звернути на себе хоч краплю твоєї уваги? Забула? – Валечка сором'язливо червоніє:

– Що ти таке кажеш!

– Кажу те, що бачила і про що ти забула! А глянь, яка ти зараз класна стала – очей не відірвати.

– Перестань...

– Та ти маєш дякувати Гримзі, що вона допомогла тобі ПІДНЯТИСЯ, вилізти зі своєї шкаралупи, відчутти свою силу, яку твій Зайчик від тебе самої ховав, бо на підсвідомості “врубав”, що ти сильніша від нього – морально, духовно. А кому з них, бідолах, хочеться яскравого гла? Адже вони бліднуть на нашій фоні, як зірки на світанковій небі, – хіба ні? Ясно, що ти мусила “косити” під дурненьку, щоб Зай-чика не дратувати... Та ти розумієш, що сам Бог (!!!) через Гримзу (!!!) примусив тебе на себе реально поглянути! **Богові вже набридло** твоє самоприниження! Скільки можна давати себе топтати?! Та якби не Гримза – хто б знав, що ти пишеш класні вірші? Хто б побачив, що ти – справжня красуня? Хто б із колег подумав, що ти – справжня, глибока, ерудована професіоналка?! Що, у кожного стрічного-пересічного вихоплять із рук іще гарячий матеріал і продрукують у найавторитетніших фахових виданнях? Ти сама могла в це повірити рік тому? Твій Зайчик тебе як профі не сприймав, то й добре, що сторонні йому показали: це Вашої дружини стаття в “Кур'єрі” вийшла? Це Ваша дружина така поетеса?.. Це Ваша пані Валентина так професійно вела круглий стіл на міжнародній конференції? У Зай-чика очки на лобика лізли від здивування: справді ж бо: “большое видится на расстоянии”! То що – ненавидіти Гримзу треба чи любити ворога свого?

– Виходить, любити...

– Отож-бо! А Зай-чика любиш?

– Люблю, скотинку...

– Значить, заради цього можна боротися.

– Я ж за нього борю-ю-ся, а вона висмокче його й викине, як цедру лимонну...

– Ніби я не знаю.

– ...А для нього вона біла й пухнаста...
– До пори до часу.
– Він каже: вона така щира...
– А чому ні? Вона **щиро** хотіла його трахнути – в усіх відношеннях. І трахнула. Щиро. Але подивись, яка вона стала – “Боже, упасі!”, як каже моя знайома. І який у неї статус – хвойда гуляща. “Мать-адіночка”. Утриманка. А ти в нас хто? На чиїм боці симпатії громади? Хтось тобі чимось дорікнув у цій ситуації? Принизив? Отож! Тепер ти переконана, що ти – класна?

...Валюся скромно мовчки зітхає. І за мить – нарешті:

– Ой, я й забула, в мене ж за півгодини масаж! Алінко, дякую тобі, без тебе я б здохла! Тільки ти мене по-справжньому розумієш і підтримуєш, моя сестричко. – Ми обоє полегшено зітхаємо й мовчки обіймаємось. Не як подруги – як духовні сестри-близнючки... У найкритичніші моменти ми відчуваємо одна одну, прилітаємо на допомогу й виборсуємося разом... Моє поранене золотко...

– Ну все, цьом-цьом, зідзвонимось! Вітання Олежкові! – Валечка спурхує з дивану, розпростує крильця й готова вже летіти-боротися-виживати далі.

Ху!.. Сеанс психотерапії закінчено.

* * *

...Учора мені наснилося море.. Червоне, яке Ти бачив на власні очі... А я – ні... Уві сні воно було такого кольору, як вино “Білий мускат червоного каменю”, – прозоре, золотисте, з ледь уловимим відтінком рожевого, з легким ароматом невідомих квітів... На березі я збирала для Тебе камінці... Їх поволі, ритмічно, з любов’ю облизувало море... Викидало до моїх босих ніг – для Тебе... Камінці були теж якісь жовто-золотаві, одні – напівпрозорі, інші – тьмяно-блискучі, але з вкрапленнями золота (Увага! камінці, намисто – це сльози, – відзначила якась клітина-частина моєї не оповитої сном свідомості)... Я слухала тихий плюскіт моря... Пейзаж був настільки імпресіоністичний, що Клод Оскар Моне, Каміль Жакоб Піссаро й Альфред Сіслей – усі разом узяті – відпочивають... відпочивають... відпочивають... Тебе не було поряд, але самотності ти не відчувала: Твоя присутність була внутрішньо відчутною, і я була невимовно щасливою, переповненою, натхненою від цієї Твоєї трансцендентної присутності, Твоєї розлитості в моїм просторі... Тиха східна музика бриніла в мені, наповнювала все моє

єство, у глибинах якого повільно, однак неминуче, всепоглинальною хвилею наростало жагуче бажання побачити-відчутти-вловити-схопити-зупинити Тебе, матеріалізованого... Над моїм лагідним морем сходило тепле коралове сонце... Я відчула: це – Ти... Ти – моє Коралове Сонце... Коралове Сонце...

Я прокинулася... Згадала свій сон... Так, вочевидь, правду казала Карен Бліксен, данська письменниця: “Найкращі ліки від усіх недругів – солоня вода. Піт, сльози і море”... Почався перший день Твоєї відсутності...

* * *

“21 червня, субота. День сприятливий для подружніх стосунків. Добре брати шлюб. Напружена психіка в жінок. Люди, народжені сьогодні, більше від усіх інших потребують вірного супутника життя”.

Отакої. Ніби інші, народжені не 21 червня, не потребують вірного супутника життя. Дурня якась... І раптом мене блискавкою проймає спогад. Точніше – не спогад, а гостре усвідомлення іронії долі. Спогад – це коли забув, а потім згадав. Я ж не забувала... Я з цим жила... І живу. І житиму... Але **ЦЕ** збережане глибоко-глибоко, у далекій шухляді мого єства, бо інакше я б... не вижила... А ключ від шухляди я давно викинула геть, щоб і не спокушатися відкривати ту потаємну шухляду, де лежить розгадка моєї жіночої сутності і моєї колись до невпізнанності зміненої особистості... Дежа вю!.. Дежа вю...

21 червня... Перший день без Тебе... Ти вже за кордоном... Проводжаючи мене після довгої “приватної розмови”, коли я, не витримуючи напруги власних почуттів і налякана грядущою – на ціле лі-і-і-то!!! – розлукою, “дозволила собі бути з Вами відвертою”, Ти промовив у натовпі: “Я повідомлю...” (малось на увазі, що надішлеш SMS, як повернешся). Я вхопилася за цю соломину, що Ти милостиво кидав мені, жебрачці, на прощання, і майже вигукнула: “Обов’язково! Я буду чекати!..”

Розумію, що після всього, що було озвучено мною для Тебе, Ти явно був шокований. Твоя чуйність, чутливість (не може Поет бути черствим!) не зраджувала Тебе: Ти був упевнений, що це все – не розіграш, не жарт, що з мого боку все це щиро: я дивилась відверто і з вдячністю в Твої зеленкаві очі – Ти це бачив... І не міг, як справжній лицар, просто так ото відпустити закохану в Тебе даму... Тому й кинув соломину... Дякую (вкотре вже!!) Тобі. У мене не було іншого вибору – я вхопилася за цей ілюзорний промінець надії... І поки що тримаюсь... До 2 липня...

21 червня... А я рахую дні до 2 липня – до Твого повернення... Щоб не збожеволіти – мушу висловитись. Інакше справді поїде дах... І я беру з Тебе приклад: сублімуюсь. Отак. Дякую за науку. Тому я, як справжня фанатка – *Тебе*, а не тільки Твоєї творчості, – вирішила вчепитися за апробований жанр – дамський щоденник. Так... Це буде... “Короткий щоденник фанатки”! Щоденник... Нічого нового. *Бабські фанаберії*. Ха! Між іншим, ці два останні слова могли б слугувати класною назвою для критичної статті про мій майбутній опус, якщо раптом якийсь літературно-критичне світило помітить це емоційне волення української інтелектуалки...

...Згадалася розмова з Валюсиком... Як, чим іще її підтримати?? Вона не виживе без свого “Зай-чика” – талановитого, успішного... Але звідки взявся цей успіх – він давно забув! Забув, що саме Валюсечка була його куленепробивним тилом, який – зі своїм “праслов’янським обличчям” – молився на нього вдень і вночі. Саме Валюсечка з німим благоговінням витягувала на своїх жіночих плечиках його “труди і дні”. А Зай-чик іще, бува, комизився, вередував: то Валя не те вдягла, не те сказала-не-так-зрозуміла-не-ті-меблі-купила-не-такий-ремонт-зробила-не-так-дах-перекрила і т. д. і т. п. Коли я все це з часом усвідомила – мене знудило від Божкової “геніальності”: ось вона, її справжня ціна – жіноча жертвність, непомітно перетворена в рабство... А ми, дурепи, ще й тішимося, як ми допомагаємо нашим коханим ставати такими-розтакими! Чому тоді лікті гриземо? Самі ж створюємо власних, нас же згодом “пожираючих” монстрів. А потім побиваємося: ми ж так коха-а-а-ли-и-и!!! За що нам таке-е-е?!! Та Гримзи в тисячу разів розумніші від нас, напханих по зав’язку непотрібними бабськими емоціями й гіпертрофованими почуттями – вини, обов’язку (не перед собою – перед кимось!) і ще казна-чого. Так нам і треба! Слава Гримзам! Вони вчать нас, чемних, скромних, із власною гідністю дівчаток із пристойних родин, ставати самими собою – незалежними, самодостатніми, сміливими, словом – борцями (один із моїх учителів сказав би – “боркинями”) за ВЛАСНІ інтереси, за втілення потреб ВЛАСНОГО “Я”, а

не чужого – хай найріднішої людини, та все ж – не свого. А що Богу “угодно”? Який Божий замисел для кожного з нас? Без сумніву – віднайти СВОЄ призначення на цій Землі, заповнити ВЛАСНУ нішу в неповторній мозаїці Всесвіту: займеш чуже місце – і неминуче порушиш естетичну (і не тільки) цілісність картини, зашкодиш вищому задумові, здизгармонуєш – зі Всесвітом і, безумовно, із самим собою – тоді про яке щастя взагалі можна говорити? Про яку таку гармонію?? Господи! Все так просто... Так геніально просто: дослухайся до самої себе, до свого “Я”, розпізнавай СВОЇ бажання, СВОЄ призначення, віднаходь свій “ЕДЕМ” (а він – у кожному з нас, у-се-ре-ди-ні! – а не зовні!) – і тоді станеш по-справжньому вільним, працюватимеш і житимеш суголосно із задумом Творця – чи не в цьому наше найвище покликання і призначення – БУТИ ГАРМОНІЙНИМ ІЗ ВСЕСВІТОМ? Адже прийшли ми сюди не для самих тільки страждань, як переконують давні мудреці. Усі наші страждання – чи не найкращий і не найдоступніший (бо ж – тотальний!!!) засіб очистити, звеличити душу в її пошуках Вищої Гармонії (якщо, звісно, сама душа цього щиро прагне, а не, безсило склавши лапки, падає на дно або ж тупцяє на тім самій місці, виправдовуючись: “У мене карма, бачте, така...”). Ми тут – щоб вивчити свої “уроки” життя і піднятися – хоча б навшпиньках – вище в еволюції власного Духу. Страждання – тільки апробований людством у часі та просторі засіб у цьому вивищенні Духу та шліфуванні Душі, а воріженьки наші² – найкращі вчителі: саме вони рухають уперед (ні – вгору!) наш Дух, примушують долати природні лінощі, підійматися з насиджених теплих місць – і дертися вище, вище... Звісно, не всім це до вподоби... Та й не дивно...

– Ай!!! – Зненацька я скрикую від болю: мій чемний породистий кіт, не дочекавшись, коли я, врешті, зайду до кухні його погодувати, хапає зубами мене за ноги і вдає, що гризе.

– Рубику!!! – кричу я. – Я що, не даю тобі їсти?!! Собака ти! Поясни потім коханому, чому в мене ноги обдерті, – думаєш, повірять, що це ти??? І ніякі педикюри не врятують, пес ти нікчемний! – Іду на кухню. Мушу дати тварюці жертви.

Я відволіклась...

² Хтось зауважив, що в жодній іншій мові нема такого, як у нас, лагідного позначення ворога – воріженьки. А й справді, як їх не любити?.. А коли полюбиш – щиро, – тоді саме поняття “ворог” зникає... Зникає хвороблива прив’язаність до людини, умовно позначеної іменем “ворог”... Як ненависть і любов – дві сторони медалі, так само ворог і друг часто невіддільні одне від одного... Обивателі кажуть: якщо в тебе немає ворогів – ти ніхто і ніщо! Але ж це – найвищий “пілотаж” у житті: не мати ворогів, себто не бути на прив’язі у своїх негативних емоцій. Не мати ворогів – значить бути ВІЛЬНИМ! Хіба не кайф? А то ж ми так само прив’язані до “ворогів”, як і до коханих: усе, кожен крок, думку, емоцію – звіряємо за ними: що скажуть? Що подумають? Чим не “кохані”?..

* * *

*Найбільший обов'язок у житті
людини – щирі почуття.
(Заповідь Будди)*

21 червня... Так, саме цього дня (... років тому) швидкісним потягом “Київ–Москва” я примчалася на зустріч зі своїм астральним, але втіленим – у плоть і кров! – Близнюком... Я не могла не приїхати до... самої себе...

* * *

– Алиночка, а ты сможешь потом написать о нас?

– Ну я же не писатель...

– Ну и что. Ты у меня способная.

– Да ну...

– Ты себя недооцениваешь.

– Это ты так думаешь.

– Я не думаю. Я знаю, красавица моя. Иди ко мне, Близничек.

На мене з любов'ю дивляться мої ж карі глибокі очі... Я беру його за руку – МОЮ руку! МОЄЇ форми, – тільки – мужнішу, сильнішу, хоч і витончену. З МОЇМ малюнком життєвих ліній на його долоні, – цілую... Боже! Аллах!! За що ти подарував мені мого східного брата-близнюка, з яким народилися в той самий червневий день?.. За які такі заслуги і в яких життях ти звів мене з моїм учителем-другом-коханцем-братом-моїм справжнім першим мужчиною?..

– Алина – зани мани... Дугоники ман... Джони ман³... – Я п'янію від його шепоту, легких, але впевнених дотиків, втрачаю голову від гаряче-ніжних цілунків, відчуття реальності зникає, моє тіло відмовляється мене слухати, я вся перетворююсь на саму жіночу чуттєвість – усе, прощай, Аліно, ти пропала...

* * *

– ...Алиночка, родная, что тебя мучит? Почему ты такая грустная, мы же снова вместе?..

– Олег...

– Не бросай его. Он очень любит тебя.

– Он не понимает меня. Мы разговариваем на разных языках.

– Это не важно. Он любит. Это главное.

– Мне тяжело от этого. Я не чувствую, что нужна ему.

– Алиночка, он просто не может выразить свои чувства.

– Но мне же от этого не легче!

– Так научи его.

– Я?..

– А кто же? Ты же его жена.

– Да я сама ничего не умею. И не знаю.

– Не скромничай. Все ты умеешь и все ты знаешь...

– Это с тобой я могу быть сама собой. А он меня замораживает. У меня все стынет внутри. Мне осточертели его армейские замашки. Я с ним не женщина, а какой-то солдат из его взвода.

– Осто... как ты сказала? Я не понял.

– Да ладно!

– Ну не сердись, джоник⁴. Я всегда буду с тобой.

– Как? Как ты будешь со мной?? Ты что, уедешь со мной??

– Нет, мне нельзя. Ты же знаешь...

– Ну вот. Тогда я разведусь. Я не вернусь к нему. Я его очень уважаю. Он очень чистый человек, но мы с ним – на разных полюсах. Мы – РАЗНЫЕ, я не смогу больше с ним жить! Дугоник, ну что мне делать? Я же его не обманываю. Я сразу ему сказала, что между нами – все. Что люблю тебя. Что сдохну без тебя.

– Не говори так грубо. Мне больно от таких слов. Ты оскорбляешь мои чувства.

– А мне не больно?!

– Ты не должна так ни говорить, ни думать.

– Но почему??!

– Потому что у тебя – сын. А сыну нужен отец. А Олег – не такой мужчина, чтобы забирать у него сына. Ты это понимаешь? Олег честный, благородный, он очень тебя любит, я это почувствовал, когда разговаривал с ним. Он будет тебя ждать столько, сколько нужно, разве нет?

– Да...

– Ну вот, умница. Иди сюда, я вытру слезки. Ну не плачь, люна моя...

– Не “люна”, а луна!

– А я и говорю: люна.

– О, Боже!..

* * *

Східна моя Половинко, мій Близнюче! Ти вперше подивився на мене ніби очима Творця. Ти, власне, силоміць уклав у мої руки різець і примусив вирізьблювати себе саму – заново. І досі я відчуваю цей різець у руках. І нерідко використовую його, коли відчуваю, що втрачаю гостроту самооцінки, світосприйняття, самокритичності. Дякую тобі, Устоді Ман⁵...

³Аліна – дружина моя. Мій близнюк. Душа моя (тадж.).

⁴“Душечка” (від тадж. “душа”).

⁵Мій Учителю (тадж.). На підсвідомому рівні – ніби навпомацки, в повній темряві – я шукала Вчителя... Мій шлях “учнівства” в Близнюка був надто коротким...

* * *

Ти ще в дорозі... Я Тобі така вдячна, що Ти знайшов-таки вчора для мене часину й зустрівся зі мною... Тому – надсилаю SMS: „Дорогий Максиме Петровичу! Дякую за теплоту, делікатність, лицарство. Ваша поїздка має бути чудовою, тільки повірте в це, адже Ви заслугуєте всього най-найкращого, принаймні, в цій житті. Вітання моїй генетичній батьківщині! А дома на Вас чекають ті, кому Ви дуже дорогі. Do widzenia!⁶”

* * *

“22 червня. Неділя. День скорботи й ушанування пам’яті жертв війни в Україні. Все, що сьогодні відбувається, є ніби дзеркальним відбиттям внутрішньої сутності, помислів і вчинків. Бажано не брати шлюб сьогодні. Чудовий день для представників акторської професії”

Так... Значить, шлюб брати сьогодні не будемо. Хоч одне добре. А от ушанувати пам’ять жертв доведеться...

* * *

– Курбон... Какое странное имя... Что оно означает?

– Жертва...

– Вашим детям дают такие имена??? – я была вражена...

– Да нет, тут целая история... Передо мной в семье умерли брат и сестра. Мама чуть с ума не сошла... Когда я родился – отец не верил, что выживу. Пошел в мечеть и записал меня “Курбон” – “жертва”. Мама страшно рассердилась, когда узнала, что отец так меня назвал. “Никакая он не жертва!” – сказала мама. – “Он обязательно выживет! И называйте его Зафар – победа”. Я и выжил. Потому я – твой Зафарчик, а не Курбон.

Так... Куррр-бон! Жах, як немелодійно. Наша мова, здається, не має таких грубих на слух власних імен. Хіба що... Никифор... Феррапонт, Євстахій... Але ж то – імена-зайди, а не наші, питомі... Утім... “*Не имя красит человека, а человек – имя*”. Як сказати... “*Как ты яхту назовешь – так она и поплывёт*”... Ммм-так... Не хотілося б мені бути, наприклад, Октябриною Миколаївною...

– О чем думаешь, Алиночка?

– Об именах...

– Да? – Мій Близнюк явно пожвавлюється. – И как мы назовем нашу дочку?

– Что??? Какую дочку???

– Алина. Я прошу. Умоляю. Я хочу от тебя ребенка. – Близнюк стає переді мною на коліна, занурює свою смоляну шевелюру в мої долоні, потім дивиться на мене благально, очі – мої очі!!! – починають наповнюватися слізьми... Ні, це неможливо!..

– Ну что ты... Перестань... Это же невозможно, – кажу я зворушено.

– Ну почему? Я же люблю тебя. И ты меня любишь...

– Да, но жить-то мы вместе не можем!

– Я буду помогать...

– Я тоже очень хочу. Как никогда! Но я не могу нам это позволить.

– Ты жестокая женщина.

– Да.

– Ты не любишь меня...

– Люблю! Потому и жестокая. Это будет не жизнь.

Близнюк зітхає:

– Ты, как всегда, права...

Чути, як у шибку б’ються колючі маленькі снігові кульки... Московська завірюха... У каміні ж – потріскують дровенята, віддаючи нам своє тепло... Ми, обійнявшись, мовчки дивимось на вогонь... Нам залишилося півроку... Потім я захищу кандидатську. І повернусь. До сина... Олега я позбавила будь-яких зобов’язань щодо мене. Та він уперто чекає. Ну чого, чого ти чекаєш?? Я не зможу бути з тобою! Я задихаюсь біля тебе. Нащо я тобі? Знайди собі звичайну сільську вчительку і заспокойся. На біса я тобі зі своїми фортеп’янами-мольбертами-фотографіями-театрами-дисертаціями-конференціями-бібліотеками-чеховими-цветаєвими-ахматовими-семенками-блатавськими-бхагаватгітами-гойя-моємами-сезаннами-вангогами-моне-мане-врубелями... **ТОБІ ЦЕ ВСЕ ТРЕБА???** Отож-бо. А я цим ЖИВУ... Ми з тобою – чужопланетяни. Я вісім років втратила, аби вивчити твою примітивну мову, – і що? Я засохла, мов квітка в пустелі... А ти? Хіба ти був зі мною щасливим???

– Алиночка-а-а, ты где? Ты со мной? – До реальності мене повертає низький оксамитовий голос мого Близнюка... Боже... як я без нього буду?.. Я не засохну – просто здохну...

– Я с тобой, Дугоник, я с тобой...

– Не уходи, ладно?

– Ну как я могу уйти от себя?

– Да... Все равно мы счастливы, правда?

– Конечно, мехрубони ман⁷...

Близнюк, напівзаплющивши очі, починає

⁶ До побачення! (пол.).

⁷ Мій миленький (тадж.).

наспівувати якусь ніжну мелодію... Це він робить зумисно, щоб я відволіклась від сумних думок і відпружилась... На мене це діє безвідмовно. Тіло починає слухатись тільки нижніх наказів його тіла... Я довго не могла зрозуміти, як йому вдається проникати в кожнісінький закуток моєї свідомості й підсвідомості, накопичувати там нектар всепоглинального екстазу, потім уміло видобувати його з надр мого єства, щоб згодом, удень, дати мені можливість творити-працювати-бігати-містом-по-бібліотеках-крамницях-дописувати-дисертацію – і все це в очікуванні нових, неповторних зворушливих зустрічей...

– Джони ман, как тебе это удается? – питаю я його.

– Что “это”?

– Ну...

– Любить тебя?

– Ну да.

– Алиночка, ночь женщины начинается днем.

– Как это??

– А так. Как я буду вести себя с тобой днем – такую ночь ты мне и подаришь.

– И всё??

– А разве ты недовольна?

– Хм...

Справді, все геніальне просте. Чому ж тоді цієї простоти не допетрали наші українські хлопці??? Їм і на думку таке не спаде – забезпечити ніч кохання своєю чемною поведінкою вдень...

– Всё в семье зависит от мужчины.

– Как ты сказал??

– Я сказал, что всё зависит от мужчины.

Мы отвечаем за то, обеспечена женщина или нет, довольна она мужем или нет, любит она его или нет – всё от мужчины. Мужчина главный. Разве нет?

– Да... Но у нас всё в семье зависит в первую очередь от женщины... Так сложилось...

– Это неправильно! Женщина – слабая. Её нужно беречь, любить, помогать во всём – иначе как она будет по-настоящему любить мужчину? У неё же на это просто не хватит сил!

Я не знаходжу, що відповісти. Близнюк не зупиняється:

– Знаешь, у нас говорят: “Мир – дом мужчины. Дом – мир женщины”. Разве не так? Это не ваша забота – покорять мир. Вам надо родить детей, поднять их, любить мужа – разве этого мало?

Я бурчу:

– Мне мало.

– Это потому, что ты не такая, как все. За это я тебя и люблю, моя красавица, Близничек мой! Моя Богиня!..

Приїхали!..

* * *

Дорогий мій Поете... Ти невідомо яким чином зачепив у мені ті давні струни, які, здавалось, уже ніколи не забринять... Виявилося, і Душа, і тіло все пам'ятають... Я ходжу після зустрічей і коротких розмов із Тобою приголомшена, як тоді, під час московських звірюх, коли відкривала саму себе для себе ж самої... Правда, тоді я була не самотня... Ти озвешся до мене?.. А то я посилаю “сигнали” ніби в іншу Галактику, а на відповідь доведеться чекати, певно, кілька життів... Озовись!..

* * *

“23 червня. Понеділок. День державної служби. День одкровення, подолання сумнівів, звільнення від тяжких станів. День підходить майже для всіх справ. Небезпека цього дня: гордия, зверхність, незадоволення. Найкращий період для голодування. Побережіть очі”.

Треба ж таке... Олежко якраз сьогодні голодував. Якщо чесно – не лише сьогодні... Від усвідомлення цього я зітхнула... Непутяця я жінчина... Як він мене витримує??? Не мужчина – ідеал якийсь... Мене завжди захоплював його внутрішній аристократизм, поблажливості до людських слабкостей і справжній моральний стоїцизм. І аскетизм. У хорошому сенсі.

Зростаючи в багатодітній сім'ї, Олег звик до відкритості, чесності, взаємоповаги. Він сприймав це як норму життя. Цінував усе, що давалося власною працею, не сприймав випивох, гультайства, а чоловічі “перемоги” над жіноцтвом уважав розбещеністю... Він цінував щирість стосунків, надійність, чоловічу дружбу й тверде чоловіче слово... Я завжди покладалася на його вроджене чуття на правду й фальш, добро і зло... У давнину він був би справжнім Героєм. Або – Воїном... Олег був непорушною скелею серед життєвого моря, об яку розбивались брехливість, штучність, корисливість, дріб'язковість, непорядність...

...Отже, коли я намагалася після занадто довгої зустрічі з Валюською опівночі тихенько продертися крізь коридор, Олег виріс у дверях – стрункий, підтягнутий, у свіжій адідасівській футболці, з ледь відчутним ароматом “Givenchy” – і суворо подивився на мене, вдаючи обуреного мужа (очиська були синіми!):

– Котра година, ти знаєш?!

– А котра година, Олежку? У мене телефон здох, поки я Валюську провела...

– За десять дванадцять!

– Ти що??? Невже?? – я вдаю збентеження, а Олег удає, ніби вірить.

– Ти хоча б раз на тиждень згадаєш, що у тебе є чоловік, який хоче їсти?!

– Олежику, ну ти ж сьогодні голодуєш... За графіком...

– Я голодую не тільки сьогодні! І не за графіком! Я голодую вже цілий тиждень, поки тебе десь носить!

– Олежику, не перегинай палицю....

– Ну чого так довго вештатися??! Я ж переживаю, може. Ти про це не думала?

– Ну ти ж футбол дивишся...

– Та який футбол, як тебе нема дома, я не знаю, де ти, я голодний, а футбол уже давно скінчився!

– Так?? Справді?? І хто ж виграв? – удаю щире зацікавлення. Однак Олег тримається, мов мур:

– А ти хоч знаєш, хто грав??

– Якщо чесно, то вчора знала. Сьогодні – ні.

– Отож! Хто виграв...

Я відчуваю, що пора переходити в наступ:

– Так ти що, досі нічого не приготував???

– Що???

– Та нічого, Олежку, нічого, я зовсім не хочу їсти. Ти ж сам казав, що на ніч їсти шкідливо, то й не будемо, правда? Дай цюмку.

– Не хочу я твоєї цюмки!!

– Так? Ми вже так заговорили?? А хто ж нас образив? Що сталося, бідолашко?

– Я не бідолашка, – з притиском говорить Олег.

– Вусику, то в нас що, нічого в холодильнику нема??

– Та-а-ак... Я все зрозумів. Поки сам не приготуєш – нічого в цім домі не дочекаєшся. Ото вже мені ці вчені!.. – Олег розвертається і прямує на кухню. Ну прямо-таки справжнісінький злий Рубик, що ось-ось спересердя зубами вчепиться тобі в литку...

– Олежку!!! – кричу я навздогін. – Ну ти ж бачиш: у мене почався творчий процес! Я почала писати повість! Про нас із тобою!

– Що мені з твоєї повісті?!

– Як це що? Я ж у тебе творча особистість! Я так самореалізуюсь! Чи ти хочеш, щоб я знов захворіла??

– О, ні, тільки не це!! Пиши вже, пиши! Тільки до чого тут повість? Коли ти вже док-

торську свою доб'єш? Медівнику обіцяла⁸? Обіцяла? А я її дочекаюсь у цьому житті? Чи ти мене доб'єш раніше, ніж її, га?

– Олежику-у-у! Який ти в мене чуйний! Який розумний!.. – я наближаюся до Олега і нахиливаюся над його чисто виголеним добрим обличчям. Олег замовкає і, повільно переживуючи шматок “Бородінського”, насторожено дивиться на мене. Я міцно закриваю його рот своїми устами і цілую його... Чую, як його тіло стає м'яким, легким... Він заплющує очі, поволі п'яніє від поцілунку... Я чмокаю його наостанок у лисину – так французькі футболісти на минулім чемпіонаті ритуально цілували голомозого голкіпера Фаб'єна Бартеза – і, мугикаючи під ніс “Маки червоні – юначе безсоння”, іду в кабінет. Один – нуль на мою користь!

Очі, щоправда, сьогодні поберегти не вдасться: півночі проведу за комп'ютером, треба терміново закінчити параграф.

* * *

“24 червня. Вівторок. Сьогодні всім варто бути активними. Можна здійснювати поїздки або починати мандрівки”.

Уранці я приїхала до “Гарварду”... Знала, що Тебе не побачу, та нестерпно хотілося відчутти атмосферу, близьку для нас обох, – рідного дому, для мене – справжньої alma mater... Тут, серед цієї зелені, квітів, усміхнених молодих облич, гарних споруд, чистоти, мені дихається легше, живеться “творчіше”.

Тебе не було, та енергетику Твою я дивним чином відчувала: ось тут Ти мене зустрів на східцях... А тут я підійшла до Тебе перед поїздкою на презентацію, і Ти дивився на мене своїми усміхненими зеленавими очима... А в цю аудиторію Ти заглянув і повідомив мені, що Медівник з'явився на посту, і я зможу його зараз “зловити”... Усе дихає Тобою, переповнене Тобою... Відчуваю, як від згадки про Тебе у мене десь усередині починає смоктати “під ложечкою”... І, як співала Глюк'оза, “бабочки в животі...”... Ще цілих вісім днів... Ціла вічність до Твого повернення. І невідомо ще, чи Ти справді озовешся, як обіцяв... Адже можеш усе обміркувати і знову сховатися... за Кармою... Теж мені, любомудр. У Тебе якесь дивне уявлення про карму...

А вночі... “Я бачив дивний сон...”

Червень... Ми зустрілися на лісовій галявині, всуціль уквітчаній розквітлим червоними маками (Увага! Маки заживляють сердечні рани! – промовила клітинка мого

⁸ Так студенти й викладачі називають нашого ректора.

незаснулого “Я”)... Я тримаю в руках маленький ключик... Він золотий, увесь виблискує під сонячним промінням. Посміхаючись, даю його Тобі. Ти зачудовано дивишся – то на мене, то на ключик...

– Бери, мій Поете. Він – Твій... – Ти обережно береш його і... поволі розтаєш, мов ранковий серпанок... Де Ти? Де?? Тужливо щемить моє серце.. Мені зовсім не жаль мого ключа... Я знаю, що він має належати Тобі... І знаю, що Ти його не загубиш... Не загубиш... І ще знаю, що мій КЛЮЧ відчинить для Тебе які завгодно замки і замки...

Крізь густу крону пралісу снопом падає на мене проміння коралового сонця... Коралове Сонце.. Це ж Ти... Далеко... Світиш... Моє тепле Коралове Сонце...

* * *

Це найлегше: все, що нам не вдається, “списати” на карму. Насправді ж – дзуськи! Наша карма значною мірою – в наших руках. Я зробила спробу спрямувати Тебе “на путь істинний”, однак Ти виявився непохитний у своїх переконаннях...

– Максиме Петровичу, то Ви – фаталіст?

– Я – реаліст. Але все залежить не від нас...

– А від кого ж??? – у відповідь на моє запитання Ти підняв вказівний палець угору й подивився на стелю піцерії, у якій ми сиділи за “приватною розмовою”.

– А от і ні! Це ми самі щомиті вибираємо: зробити – не зробити, бути – не бути. А зовсім не карма зумовлює наші вчинки. Точніше, не тільки карма. Ми “зумовлюємо” карму, спрямовуємо нашу життєву дорогу в той чи той бік! А карма – швидше наслідок, ніж причина...

– Як сказати...

Взагалі-то... Якимсь відлунням сплило у пам’яті: “Сценарій Аллаха просчитать не-возможно”...

* * *

– Джони ман, как тебе это удастся? – запитала я Близнюка.

– Что?

– Да практически все, что ты только захочешь...

– А я – волшебник, – Близнюк весело за-сміявся...

– Я серьезно, а ты шутишь...

– Я тоже серьезно.

– Докажи.

– Хочешь, тебе сейчас будет так хорошо, как вчера ночью?

– Ты что, мы же в метро...

– Ну и что? Это ничего не меняет.

– Как это? Мне что, лечь на скамью?? При всех??

– Зачем? Это вовсе не обязательно.

– Ну так... ничего у тебя и не выйдет!

– Посмотрим... Дай мизинчик.

– Зачем?

– Дай – увидишь.

– Ну на... – Я сміливо простягаю йому мізинний палець змерзлої лівої руки. Теж мені, чарівник... Близнюк – спокійний, як завжди, розслаблений, дужий, свіжий, гарнющий до нестями – бере в праву долоню мій мізинець, ховає його до кишені своєї куртки й напівзаплющує очі... Ми їдемо гуркітливим київським метро, вагон похитується, люди нависають над нами – перед очима миготять сумки, за-смальцьовані куртки, жіночі невиразні плащі... Невдовзі я починаю відчувати, як мізинець злегка зігрівається в його руці, приємне тепло повільно розповсюджується по моїй долоні, піднімається по зап’ястю... Нам їхати ще довго... О, що це? Близнюк якось незвично починає погладжувати мій палець – повільними, впевненими, владними і водночас дуже ніжними рухами... Тепло від руки йде до серця... Рухи його пальців стають сильнішими, відчутнішими – він уже не просто гладить мій нещасний мізинець – його пальці ніби цілують мого бідолаху, і той від несподіванки починає злегка вібрувати... Мені раптом чомусь стає гаряче і пересихає в роті... Я підводжу широко розкриті від здивування очі і бачу, як на мене нахабно вирячився якийсь чоловік, що сидить навпроти... Я опускаю очі... Обличчя моє палає, я ховаю щоки в комір куртки, втискуюсь у сидіння – хочу зменшитися, стати непомітною, бо мені чомусь стає невимовно соромно: я помічаю, що дрижу: мій мізинець у Близнюкових руках – як штепсель у розетці з високою напругою... Правою рукою я гарячково витягаю з кишені затемнені окуляри й швидко надягаю їх... Але що робиться з моїм тілом??? Воно все горить – у мене, напевно, різко піднялась температура... А, певно, вчора я застудилась, адже був такий дощ... Я безпомічна, немічна – бо не можу ворухитися, можу тільки вібрувати на якійсь казна-якій частоті! Близнюк непорушно сидить, лише на обличчі застигла блаженна посмішка, але що він виробляє з моїм безвольним мізинцем у кишені своєї куртки!!!! Мені вже просто тіпає – я не здатна нічого вдіяти, я зараз заволаю від... від... Близнюче!!! Що ти робиш зі мною?! У всіх на очах???!!!! З глибини мого

нутра виривається якесь тваринне гарчання впереміжку зі стогоном... Боже!!! Яке щастя... що потяг заскрипів-заскреготав-загуркотів-завив-зареготав-запищав-загорланів на рейках, і, здається, ніхто не почув мого божевільного, дикого, неймовірним зусиллям волі приглушеного волення жіночої статі....

...З вагона я виповзла, мов із сауни... Добре, що Близнюк тримав мене за талію і вів, наче інваліда... Довго до мене не доходило, де я і що зі мною... Врешті отямилась... Я соромилася підняти на Близнюка очі... Він мовчки сидів поряд, на його обличчі грала легка посмішка, погляд блукав десь далеко...

– ...Ну що, Близничик, всё хорошо?

– Угу...

– Пойдем в ювелирный магазин! Я хочу тебе кое-что подарить.

– Зачем? – Я ледь вимовляла слова.

– Идём, идём, Близничик...

Ми зайшли до крамниці, Близнюк провів мене до зручного крісла, чомусь подивися на мене довго й ніжно-ніжно, легенько провів смаглявою рукою по моїй щоці, поцілував і сам пішов до вітрин...

Я все ще отямлювалась... У тілі з'явилась невимовна легкість, а на душі – блаженний спокій... Тіло наливалось силою, новими життєвими соками, хотілося гори перевернути... Невідомо звідки прийшла непереборна впевненість у тім, що все в мене буде добре. Інакше просто бути НЕ МО-ЖЕ.

Близнюк, задоволено посміхаючись, підійшов до мене з пакуночком:

– Дай мизинчик!

– Опять??!

– Да не бойся ты! Дай!

Я з осторогою простягнула йому багатостраждальний мизинець... Близнюк нахилився і ніжно поцілував його:

– Алиночка, я так тебе благодарен...

– За что???

– Ты такая... Я ни к кому не испытывал таких глубоких чувств... – Я відчула, як до горла підкочується підступна хвиля, ось-ось – і я розридаюсь, як мале дівчисько... Щоб цього не сталося, я набрала повні легені повітря, затримала подих і мовчки вперлася головою Близнюкові в груди. Він узяв моє обличчя в долоні, кілька митей пильно дивився мені в очі і ніжно поцілував...

– Закрой глазки. – Я слухняно заплющила очі. Відчула, що на мій героїчний мизинець він надягає якусь каблучку... Мені чомусь стало сумно...

– Открывай. Медленно... – Я почала розплющувати очі, і через повіки вловила якесь тепле сяйво, що йшло від руки... На пальчику – малесенька золота каблучка з дивовижним камінцем...

– Что это?

– Это – лунный камень... – Він так намагався правильно – твердо – вимовити [л]... А воно в нього все одно пом'якшувалось... – Для тебя, люна моя... Мой восточный цветочек...

...До сьогодні я не знала, що можна кохатися лише одним мизинчиком⁹...

...Після цього випадку каблучка назавжди “прописалась” на моєму мизинці як символ руйнації стереотипів, закостенілих поглядів, обмежень, самообмежень – словом, усього, що безжально втискує нас у тісні й задушливі рямці буття...

* * *

“25 червня, середа. День митної служби України”.

А-а-а, он воно що! Так ось чому мій мобільник винувато пропищав уночі: “Поет – невдало”. Тобто що йому, моєму вірному металевому служці, не вдалося надіслати Поетові моє невинне повідомлення: *“Вертаюся з нашого “Гарварду”... Всюди витає Ваш дух, усюди відчуваю Вашу енергетику... Ще тримаюся – завдяки Вашій щедрій останній “дозі”... Дякую, що Ви – є”*. Тепер усе зрозуміло: митна служба України не пропустила мою есемеску до Тебе. Митники денно й нічно стоять на сторожі морального кодексу українських жінок.

* * *

– ...И что, Джони ман, ты действительно можешь все, что захочешь?..

– Практически да... Только...

– Что?

– У нас говорят: бойся исполнения желаний...

– Почему?

– Чтобы не разгневать Аллаха...

– Чем?

– В таких случаях мы как будто сравниваемся с ним. А это очень дерзко. Так нельзя... И может прийти наказание...

– Но ведь таким самым образом наказания можно и избежать!

– Что ты, Алиночка... *Сценарий Аллаха просчитатъ невозможно...*

⁹ З часом я дізналась про взаємозв'язок систем організму зі знаками Зодіаку. Плечі, руки, пальці рук, легені – це органи, якими “керує” знак “Близнюків”... Матеріалісти й скептики проречуть: “Збіг!”. У моїм житті таких “збігів” – безліч... Може, й у вашому, та зазвичай ми на це не зважаєм...

* * *

“26 червня, четвер. Міжнародний день підтримки жертв тортур. Міжнародний день боротьби зі зловживанням наркотичними засобами”.

Так... Перед нашою “приватною розмовою”, на яку чекала кілька годин, я була вже справжнісінькою ж ертвою справжніх моральних тортур. І мене, жертву, Ти мусив, Ти просто-таки зобов’язаний був підтримати. Я зрозуміла, що не виїду з “Гарварду”, доки не зустрінуся з Тобою. Часу до Твого гіпотетичного звільнення було чимало, тому я пішла до своєї гуртожитської келії. Хотіла послухати той музичний диск, що його Ти подарував мені разом із книгою (коли я подякувала за подарунок, особливо за диск, – Ти якось дивно сказав: “Це треба озвучити...”. Що – “це”?..).

...Музика полинула з магнітофона, підхопила мене на свою хвилю – і понесла... Фортеп’яно зливалось зі звуками гітари, творячи акорди божественної гармонії... Та... Що це?.. Що я чую?.. Не може бути... “Я думаю про тебе весь мій час... Але про це не треба говорити... Ти прийдеш знов... Ми будемо на “Ви”... Чи неповторне можна повторити?.. Я Вас люблю... Я думаю про Вас... Але про це не треба говорити...” – тужливо виспівував жіночий голос тексти Ліни Костенко...

...Наче у відповідь, оксамитовий баритон виводив – теж ніжно, але так жорстоко: “О, як же Вам зізнатись в некоханні? Як загасити блиск таких очей? Належить моє серце іншій панні... Та щось таки пече його, пече... І, може, Ви на неї навіть схожа... Та бути нею щось Вам не дає... І ось уже прозора огорожа Вас ділить на “моє” і “не-моє”... І хочеться коханням називати хоч що-небудь, хоч подих на щоці... А Ваші очі – ніжно-полум’яні... Де взяти сил, щоб той вогонь погас?.. Належить моє серце іншій панні... Я вигадав її... заради Вас...”.

Мелодії проникають у самісіньке серце, що бринить в унісон із ними...

Я не витримала напруги, впала на ліжку, все моє нутро здригнулося від ридань – і сльози – гарячі, як краплі розплавленого бурштину, піднялися-видобулися з потаємних глибин єства... Я почувалася безвольною, виснаженою істотою, у душі якої розцвітало – болісно-щемно, невимовно-жагуче – нове почуття, із яким, я знала, буде так складно жити, але від якого було вже несила відмовитись, яке я не хотіла виривати з серця, як робила це раніше... Мені так невимовно жаль

було його, цього почуття, завдяки якому вже кілька місяців справжнє щастя жило в мені “маленьким білим пухнастим кошеним”...

...Не пам’ятаю вже, коли я так плакала... коли так плакала... А-а-а... тоді... як... втратила... назавжди... безповоротно... непоправно... Саме через цю ВТРАТУ моє бідне серце, так і не впоравшись із непроминальним багаторічним болем, згодом зачинилося на всі мислимі й немислимі амбарні замки-засуви, а ключі від них із розпачу кинуло в сірчану кислоту буднів, рутини, суєти...

І ось тут... Ти змусив мене заново відчувати, що ЖИТТЯ – триває...

Так! “Хай буде так, як я собі велю!.. Я Вас люблю... О, як я Вас...”

...Я знову телефоную, перед тим так-сяк опанувавши себе й випивши пігулку адаптолу... Дзвінок... “Тривога душу розтинає: А що, як любиш не мене?..”

– Аліно Миколаївно, вибачте, на жаль, ніяк не можу вирватися, – почула я Твій заклопотаний голос у слухавці...

– Бачите, який Ви... – серце моє обірвалося й почало падати на самісіньке дно тихого океану моїх почуттів...

– Так, я знаю, я поганий, – луною донісся до мене Твій голос...

– Ні, Ви хороший... – переконую я Тебе... – Можна, я потурбую Вас десь за годину?.. – жалісливо благаю... І відчула, що Тобі, справжньому лицареві, ніяк і ніяково відмовити настирливій жінці.

– ...Ну добре...

“Я обламаю хвилиною пальці, щоб не вплитались в печаль вони... А по-латині – аморе амо... Невже від цього рятунку немає?..”

...Іду в аудиторію – добре, що зараз сесія, і наші спудеї роз’їхалися по домітках... Дістаю якісь друковані листки і на зворотнім боці починаю писати Тобі листа, щоб хоч якось угамувати іскристе шампанське почуттів...

...Непомітно година збігла... Я змерзла, доки писала: в цьому корпусі – товстелезні стіни, сонцем не прогриваються, тому навіть улітку тут – глибока прохолода. А я, крім того, ще й застуджена... Вирішую послати SMS: “Буду в піцерії, доки не виженуть або доки Ви мене не забере. Ваш чемний узурпатор”. Дожила... Чіпляюсь до чоловіків... Але вчора мені Валечка сказала: “Не аналізуй! Роби так, як ТИ хочеш”. От і роблю. Бо нестерпно хочу побачити Тебе. Такого зі мною давно не було... І я ціную це. Значить, “ще не вмерла Україна”...

Перетинаю квітучий “гарвардський” двір і прямую до нової піцерії, що в центрі містечка. Треба ж – провінція, а піцу роблять на живім вогні, у справжнісінькій печі, привезеній сюди з Італії кмітливою власницею піцерії. Якось вона мені розповіла, що ця пічка коштує, як добрячий “Mercedes”... Зрозуміло, чому піца тут має абсолютно інший смак, аніж у “Челентано” чи подібних забігайлівках. Тут її ще можна їсти, отримуючи задоволення.

Не встигаю замовити який-небудь сік у розрахунку на довге очікування Тебе, як... Не може бути!!! Ти швидкими кроками перетинаєш хол і підходиш до мене... Я втрачаю дар мови... Ти впевнено береш ініціативу в свої руки, я покійно йду за тобою кудись на другий поверх, де Медівник часом приймає столичних високопосадовців – тут цих заїжджих політ-культуро-медіа-зірок буває чимало... Мені байдуже, куди Ти мене ведеш, – я в емоційному ступорі...

...У затишному зальчику я безсило опускаюсь у шкіряне крісло – і спокійно-бездумно бовкаю (видно, почав діяти адаптол):

– Максиме Петровичу! Ви навіть не уявляєте, як це приємно – чекати на людину, яка тобі приємна... – І неусвідомлено, на повному автоматі простягаю Тобі ліву руку... Я так хочу доторкнутися до Тебе... Але.. рука... пташкою завмирає в повітрі... Пташка не знайшла опори... Ти, вражений, розгубився... Я теж, однак мій голос чомусь владно, хоч і з загнаним кудись у глибину хвилюванням, глухо (я його не впізнаю) наказує Тобі:

– Дайте руку. – І Ти... повільно й слухняно простягаєш мені свою долоню... Я ледь стискаю Твої пальці... Тільки після цього переводжу дух...

– Дякую... – відпускаю руку... Пауза... Я змінюю тему, щоб Тобі не було ніяково від мого екзальтованого вчинку:

– Максиме Петровичу, я знайшла для Вас Ваш “національний самоідентифікатор”, – кажу, дістаючи з дамського рюкзачка подарунковий пакетик. – Ось, тільки обережно, не розбийте.

– Що-що?? Національний... що?.. – Після пригоди з рукою Ти дивився на мене вже як на майже божевільну...

– Національний самоідентифікатор, – кажу я. – Виймайте! – Ти з цікавістю, обережно дістаєш із пакетика мій дарунок. Це – маленька з прозорого кольорового скла (жовто-блакитного, бо ж – національна!) виготовлена вручну рибка... Бачу, що Ти приємно здивований... Рибка – Твій гороскопич-

ний тотем... Ти ставиш рибку на стіл, на неї падають лагідні промені вечірнього (коралового!) сонця, від яких вона грає різнобарвними блискітками. Ми мовчки милуємося мініатюрною феєрією світла, барв і тіней... – Хіба я могла не привезти Вам цю красу?..

– Це – з моря?

– Так... Максиме Петровичу, можу я Вас щось попросити?

– Будь ласка.

– Ви завтра від’їжджаєте... Візьміть її з собою – як запоруку Вашої успішної поїздки і...

– І?..

– ...І як оберіг...

– ...Дякую... Візьму...

Приходить офіціантка.

– Аліно Миколаївно, що будете вечеряти? – запитуєш мене. А мені ніякий шматок від хвилювання в горло не полізе...

– Якщо можна, я б хотіла чаю...

– Самого чаю? Ну, а до чаю що? – не вгаваєш Ти...

– Шоколадку... – Я згадала, що не їла цілий день... І не хочу... Правду моя Валечка каже, що то – від нервів... Я схудла... Це навіть татко помітив і порадив за мене. Знав би, бідолашний, через що...

Ти вирішив замовити вино... “Білий мускат червоного каменю”... Це дороге вино... Моє чи не найулюбленіше... Ще з часів аспірантства... Тоді його можна було купити в звичайному гастрономі. Зараз “Массандра” випускає його обмеженими партіями, навіть у Криму його не завжди дістанеш... Як воно потрапило сюди?..

...Наша “приватна розмова” тривала...

– Максиме Петровичу, не розумію, чому, але Ви дієте на мене як... як... наркотик! Я перетворилася на справжнісінького наркомана, Ви уявляєте, як це?! – Я зрозуміла, що, зачепивши болючу для мене тему, стала раптом на слизький лід... А Ти, щоб уникнути двозначності, спробував усе перевести на жарт:

– Аліно Миколаївно, це ж зараз лікується!

– Правильно, лікується! Але що для цього потрібно? – не вгавала я. – Доза! А якщо дози довго нема – тоді що? – Ти дивився на мене, ледь стримуючи посмішку, а я не давала Тобі й слова вставити. – Якщо дози довго нема – починається “ломка”!! Ви хоч уявляєте, як це?! – я, хоч і напівжартома, але вже майже кричала на Тебе (адаптол робив свою справу!). Ти голосно розсміявся:

– Ха-ха-ха! Аліно Миколаївно, “ломки” не буде! Ха-ха! Я вам обіцяю! Я все зроблю, аби “ломки” у Вас не було! Я обіцяю! – продовжував Ти сміятися...

– Правда? – я не повірила своїм вухам. – Ви обіцяєте? Ви будете моїм “наркологом”?

– Так, так! – все ще сміючись, підтвердив Ти. Твої зелені очиська випромінювали веселі смарагдові іскорки...

– Правда?.. Я Вам вірю... – мій голос здригнувся, я дивилася Тобі прямисінько в очі, потопаючи в їх зеленкавій глибині, а моя ліва рука – зрадниця!!! – самовільно, без мого на те дозволу, потяглася до Тебе. На цей раз Ти вже спокійно простягнув мені у відповідь свою – ніби на знак взаємної домовленості. Я взяла Твою руку, накрила її правою долонею, аби вона раптом не випурхнула... Це тривало якусь мить, але я встигла відчутти Твоє тепло, Твою впевнену силу, надійність, щирість, глибину... Я розкрила свої долоні – відпустила Тебе... Мені стало трохи спокійніше... Виходить, можна з Тобою спілкуватися... Не лише на поетично-робочі теми... Дякую, Господи...

Прийшла офіціантка, поставила келихи з вином на стіл, Ти взяв свій, але...

– Стоп!! – голосно наказала я. Офіціантка аж здригнулася. – Це що??

– Вино... – промовила дівчина з бейджиком “Аня. Стажистка”.

– Вибачте, але це не “Білий мускат червоного каменю”. Ви хоч раз бачили це вино? – спитала я її.

– Ні, – пролепетало дівча...

У бокалі була темно-коричнева бурда. Тут уже й мій адаптол не допоміг.

– Вибачте, – сказала я з притиском. – Але Максим Петрович ерзац пити не буде. Заберіть це. – Перелякане дівча вибачилося і розгублено зникло. Ти теж сидів ледь розгублений і намагався жартом розрядити ситуацію... Я ж завелася: “Білий мускат червоного каменю” – це візитна картка “Массандри”... Це вино здавна замовляє до свого столу королева Великої Британії! Воно виготовляється з винограду, який росте лише в певному місці Криму... Там особливий мікроклімат, тому що...

...Тільки згодом до мене дійшло, що після того, як я виридалася перед побаченням із Тобою, наковталася пігулок, – мій біль, моя притлумлена напруга мусили були десь вихлюпнутися... І все це дісталось Ані. Стажистці. Через неправильне вино... Бідне дівча, пробач мені... років через ...надцять ти мене зрозумієш... Добре хоч, що Ти дав їй пристойні чайові...

* * *

– Алиночка, не ешь, это невкусно, – промовив Близнюк, бачачи, як длубаюсь у тарілці... Ми вже півгодини сидимо в якійсь забігайлівці, куди я забрела пообідати перед поїздкою “до чорта на роги” – в сховище (добре, хоч не в колумбарій!) дисертацій у Хімки, що під Москвою...

– Но я же голодна...

– Да, но ты не должна есть невкусное! Давай пойдём в хороший ресторан, и я тебя покормлю. Ну зачем ты это купила? – він із докором дивився на мене. – Стоит мне отлучиться, как ты начинаешь над собой издеваться. Запомни, Близничек: ты заслуживаешь всего самого наилучшего. Пойми, ты сама должна себя воспитывать: прежде всего – свой вкус. В широком смысле... И я не могу понять, откуда у тебя такое пренебрежение к самой себе. Почему тебе все равно, как ты одета, что ты ешь??? Скажи...

– Не знаю... Разве это так важно?

– Алиночка, в этой жизни важно все. До мелочей. Ведь жизнь наша состоит из этих самых мелочей. Ты не согласна??

– Ну да...

– Ну вот видишь... Ну так почему ты не любишь красиво одеваться?

– Мне все равно. Джинсы – best of all¹⁰.

– Но почему??? Мне, МНЕ не все равно! Понимаешь?! Ты – моя женщина. И я хочу, чтобы у тебя всё было самое лучшее. Не только джинсы. Понимаешь??

– ...

– Я спрашиваю: понимаешь?

– Нет.

– Что непонятно?

– Почему я должна выделяться? Я этого не люблю. Мне комфортно в тени.

– Ты не можешь быть в тени. Это не для тебя.

– Почему ты так уверен??

– Я тебя очень хорошо знаю. Намного лучше, чем ты сама себя знаешь.

– Но откуда?

– Я люблю тебя. И это дает возможность ЗНАТЬ. Когда-нибудь поймёшь. Сейчас ты просто принимаешь мою любовь. Но не любишь по-настоящему...

– Ты меня обижаешь.

– Прости, родная. Но это так... Да выбрось ты эту гадость! – не витримує Близнюк, забирає в мене тарілку з неідентифікованим їдлом, і ми виходимо з “тошнилівки”...

...Так... Близнюк привчав мене до КРАСИ. Його естетизм і гедонізм виявлялися

¹⁰ Кращі за все (англ.).

в усьому... Мені було важко зрозуміти, як можна отримувати насолоду від неживих речей – наприклад, “шмоток”, яким дехто з моїх подруг приділяв масу уваги. Мені це було байдуже. Та щоб зробити Близнюкові приємне, я мусила вбивати час у магазинах... Мене це дратувало... А Близнюк радів, мов дитина, коли я з’являлася перед ним у гарних речах... Якщо чесно, то, власне, він сам їх і вибирав для мене, тільки робив це настільки делікатно, що до мене лише згодом доходило, що то все були речі, вибрані для мене ним... Мене весь цей процес більше нервував, аніж радував: шкода було часу, вбитого на пошуки ганчір’я... Утім, згодом зі мною відбулася метаморфоза: я почала прискіпливіше ставитися до свого гардеробу, аксесуарів, зовнішнього вигляду... Мій Учитель із часом таки пробив залізобетонні мури мого занадто спокійного ставлення до своєї жіночої суті, надихнув на пошуки гармонії не лише внутрішньої, а й зовнішньої... Як усередині – так і назовні (точніше, як нагорі, так і внизу, – сказали б мої східні філософи...).

Моя зовнішня невідповідність Близнюковим уявленням про щасливу жінку мала під собою логічне підґрунтя: я, роздирана внутрішніми суперечностями, мимоволі проектувала ці контроверзи назовні, що й відбивалося на моєму вигляді, на моєму доккілі... Лише заспокоївшись, усвідомивши, що я – кохана, що я – люблю, що саме ЦЕ і є найвищим щастям у моєму житті (як і в житті будь-якої нормальної жінки; і в принципі не так уже й важливо: взаємне кохання чи ні, головне – коли жінка ЛЮБИТЬ – у широкому сенсі. Тільки тоді вона ЖИВЕ. Живе повноцінно), – лише тоді сформувалась у мені потреба гармонізувати себе і свій простір... І ця “робота” стала для мене такою органічною, природною, як – дихати, спати, їсти...

Я навчилась отримувати задоволення від усього найпростішого – від прибирання квартири (це взагалі перетворилося для мене у своєрідний ритуал очищення від набраного негативу), від довгих поїздок у транспорті (я цей час використовувала для навчання, роздумів, написання віршів, слухання музики...), від перевірки студейських контрольних робіт (при цьому я тренувала увагу й силу волі, уміння максимально концентруватися і якнайшвидше виконувати найрутиннішу працю) і т. ін...

Правда, проблема виникала, коли я починала спілкуватися з нецікавими для мене особами, а “втекти” від них не було можли-

вим... Отоді я по-справжньому страждала... Фізично відчувала, як зупинявся, завмирав час... Як хвилини – по краплі – по-віль-но-пада-ють-у-бе-зо-дню... Спілкування з такими людьми перетворилося для мене на моральні тортури... Але згодом і тут знайшла вихід... Так, завдяки Близнюкові я змінила свої підходи практично до всього. Я навчилась “обдурювати” Нудьгу в своєму житті. І та, не витримавши такої наруги, безслідно зникла...

* * *

...Після нашої “приватної розмови” я брела додому, не уявляючи, як проживу цю вічність без Тебе – Твоїх очей, Твого голосу, Твоєї присутності в “Гарварді”... Із прочищеного вікна чиєїсь студейської келії линула в духмяну червневу ніч тужлива мелодія із знайомим уже мені жіночим голосом. Це було майже про нас: “Що в нас було?.. Любов і літо... Любов і літо – без тривоги.. Оце і все... А взагалі-то – не так і мало, як на двох...”. мимоволі заплакала... Нащо Ти подарував мені таку тугу?..

...Згори на мене байдуже вирячився місяць. Кольором цей нахаба був схожий на моє коралове сонце зі снів...

* * *

“27 червня, п’ятниця. Цей день потрібно використовувати для зміцнення власного здоров’я, для підвищення духовного рівня”.

Сьогодні – екватор!! І я радію, як студейка-третьокурсниця, що дожила-таки (не вигнали!!) до середини ВИПРОБИ! Ще п’ять днів без Тебе, а шостого Ти вже маєш бути в “Гарварді”! І всі радітимуть Твоєму поверненню... А я терпляче чекатиму на Твоє обіцяне мені повідомлення... Доти я вже закінчу цей щоденник, який міцно й надійно ось уже тиждень тримає мене за гриву над поверхнею підступно-спокійних буднів, у глибині яких так багато небезпечних і невидимих вирв...

* * *

– Алінцю, ти не забула, що сьогодні ми йдемо купувати яйця? – почула я в телефонній слухавці Валеччин голосок. Звісно, я забула.

– То коли й де? – питає Валюська.

– “Арт-кав’ярня”, сімнадцять нуль-нуль, о’кей?

– Йес!

...Моя пташечка завжди пунктуальна: як справжня королева, вона цінує свій і чужий час. Тому запізнюється Валечка лише у

виняткових випадках. Коли я пригналася на місце зустрічі, Валюня була вже там. Ми по-сестринськи обнялись і пішли в крамничку за... яйцями. Десь раз на місяць-два ми спокушаємо долю: дізнаємося, що чекатиме на нас упродовж цього періоду. А робимо ми це дуже просто: підходимо до “лотка” з “кіндер-сюрпризами”, зосереджуємось і обираємо кожна собі по дитячому яечку...

Ми спустились у підвал кав'ярні. Слава Богу, можемо вирватися хоч ненадовго із суєти міста, непотрібних стосунків, нав'язливих людей... Коли опиняємось з Валюською разом – час починає плинути дивним чином: він стискується до неможливості: і ось, здається, ми тільки-но замовили каву, як годинник – підступно! підло! – показує, що ми цю каву п'ємо ось уже четверту годину... Просто-таки теорія відносності Айнштайна в дії! І так завжди... З Валюською ми вчплюємось одна в одну, як голодні звірята в ту саму кістку, як потопельники за той самий рятівний круг... Так і зараз...

Валюня знає, що після останньої зустрічі з Тобою я не можу знайти собі місця: плачу, радію і страждаю водночас. Тому сьогодні – вона мій доктор Фройд:

– ...До речі, твоя рука (коли ти її йому простягла) згадала роман із мізинцем... – Валечка, попивавчи робусту, задумливо аналізувала мою поведінку з Тобою.

– Що??? Що ти таке кажеш! – обурилась я... – Я зовсім про це не думала!..

– Правильно. Це було на підсвідомості... Ти забула, а рука – пам'ятала. Отак. – Валюська “віщала”, яко оракул... Мені стало ніяково, що я так “прокололася” зі своїми руками-мізинцями-бажаннями... Але, вочевидь, це була правда...

– Так, він порядна людина, – продовжувала Валюня. – Але ж це абсолютно не твій типаж!

– А Олег – що, мій типаж? – захищаю я Тебе.

– Так... Ясно... Не порівнюй з Олегом! Олег – святий. І ти це знаєш.

– Знаю.

– І тільки “вякни” щось Олегу – я тебе прибі'ю.

– І вякну... Олег – ідеал, до якого мені в цім житті не долізи. А я – слабка жінка... І Олега я надто поважаю, щоб примітивно наставляти йому роги. Та це й не для мене. Ти ж знаєш...

– Знаю. Тому й кажу: вір-ту-аль-ний, повторюю (дивись на мене!): ВІРТУАЛЬНИЙ роман – не більше! Зрозуміла?! – в голосі Ва-

лечки забриніли сталеві нотки. Валюня продовжує поливати мене холодним душем:

– Ну що ти в ньому знайшла? Теж мені, Антоніо Бандерас...

– Не знущайся.

– Це ти сама над собою знущаєшся.

– Ти не розумієш: саме завдяки Йому я відчула, що ще живе в мені те, давнє, справжнє, яке я мільйон років ховала в глибині... Це Він допоміг мені згадати, хто я насправді... Ти ж знаєш, що після Близнюка мені все було по фіг. І мужчин не існувало... І мене не існувало... А зараз я відчула, що – ЖИВУ! І все це – завдяки Йому. Він, бідолаха, про це й не здогадується... Але мені це й не важливо, розумієш? Мені важливо, що Я САМА почала відчувати. Життя знову несподівано набрало для мене сенсу. Я відчуваю себе щасливою, хоча й мучусь, бо постійно хочу бачити Його, чути, спілкуватися... Таке відчуття, що я здатна гори перевернути...

– Дивися, щоб ці гори тебе й не засипали, – знову збиває мене з лірико-патетики Валюська. – Алінко, я все розумію... Але подивись на мене, що зі мною зробив мій Зайчик. Ти знаєш, як це боляче – втратити все: стосунки, сім'ю... Відчувати, що ти – відпрацьований біоматеріал... Благаю: не роби боляче Олегові!

– Боже!! Вам би з ним разом жити, ви з ним однаковісінккі!

– А ти така, як мій Зайчик. Вам, близнюкам, тільки й подавай усе новеньке-свіженьке-гостреньке. Ненаситні ви мої!..

– Якби твій Зайчик був зі мною, я б його скрутила в баранячий ріг. І ти, і він це прекрасно знає.

– Ну то скрути свого Поета! – сердиться Валечка.

– Добрий день! За що?!! Мене вперше привабив у мужчині цей унікальний сплав – потужного інтелекту, добропорядності, глибини душі, чуйності, чистоти...

– Ти про Олега? – саркастично перебиває мене Валька.

– ...Знущаєшся! – ледь не плачу я.

– Та не знущаюсь, – відказує моя королева. – По-хорошому заздрю тобі... Ти щаслива. Ти по-справжньому закохана...

– А ти що – ні? Скільки ти мені торочила: “Я люблю свого Зайчика”... “Я люблю свого Зайчика”... І що ти маєш від своєї любові? Повний нервово-емоційний абзац! Ми обидві закохані. Тільки тобі від твоєї любові жити тошно. А мені – “в кои-то веки!!” захотілося нарешті ЖИТИ! Ти розумієш, мені знову за-

хотілося стати за мольберт!! Захотілося сісти за фортеп'яно. Я хочу писати вірші. Я знаю, що скоро завершу дисертацію на цьому підйомі... То що – я не повинна Йому, моєму Поетові, бути глибоко вдячною за це???

– Так... За це можна бути вдячною... – замислено промовила Валюня. – Але – вдячною, не більше. А ти ж уся дрижиш, як про нього згадуєш – це що, по-твоєму, – вдячність?

– ...

– Тому я й утовкмачую в твої перевернуті мізки: бережи сім'ю!

– ...Валь... ну ти ж знаєш... Після Близнюка я перестала бути жінкою... – Валюня тяжко зітхає:

– Знаю...

– ... Я була холодною байдужою медузою... Може, це мій шанс? – я ніби питаю в неї дозволу.

– Який у біса шанс?! – обурюється Валька.

– А такий, що мене чи не вперше в цім тисячолітті зацікавив МУЖЧИНА. В комплексі – і як особистість, і як власне мужчина. Це що, погано?

– А ти знаєш, що мужчина, може, теж має жінку, яка йому дорога, або якій він дорогий?!

– Жінку?? Ні... якимось я про це не думала... – розгубилася я.

– Отож! Не думала вона! А ти подумай!

Я думаю... Справді, виходить, мої почуття до Поета – це чистісінький егоїзм... Я думала тільки про себе, про свої заборонені бажання... Але ж... певні знаки уваги й Він приділяв мені... Я не могла так жорстоко помилитися – вигадати все це на голому місці... Та ні, ніякий це не егоїзм. Це просто ГОЛОД. Голод мого жіночого ества... Після втрати Близнюка я жила довгі роки, як цуцень з перебитими передніми лапами... Цуцень роками жалібно тихенько скавучало від непроминального болю, але з часом зрозуміло, що зниклого господаря йому не замінить ніхто... Тоді цуцик час від часу блукав холодними мокрими вулицями в надії віднайти хоч таку-сяку кісточку, аби не здохнути... Перебиті лапки по троху загоювались... І хоч заново навчився швиденько бігати, виляти хвостиком і радіти сонцю, – душа його все-таки кульгала на всі чотири лапи...

– Ну, що там у тебе? – повертає мене в реал Валюська.

Я обережно розкриваю жовточок “кіндера” і дістаю якусь пластмасову річ... Що це? Якийсь пілосмок, чи що?? Картинка-інструкція, вміщена разом із “пілосмоком”

до жовточка, теж нічого путнього мені не підказує...

Ми з Валюсею тупо дивимось на незрозумілий предмет... І яке ж таке моє життя впродовж наступного місяця він символізує???

Раптом мені спадає на думку посмикати за якусь мініатюрну ручку. Я роблю це – і – о диво! – ручечка відходить, а разом із нею з “пілосмока” змійкою виповзає сантиметрова стрічка... То це – рулетка! Хм... Навіщо вона мені?.. Ми замислено дивимось на вимірний пристрій, намагаючись досягнути “вищий промисел”... Тут до Валюської доходить:

– Так це ж те, що я тобі вбиваю в твою очманілу голову!

– Що?? – не розумію я.

– Це символ “соизмеримости”. Ти зобов'язана кожен свій крок надалі вимірювати цією стрічкою. Ти маєш сім разів подумати, перш ніж що-небудь відчикрижити, ясно? Максимальна продуманість учинків, “вимірювання” їх до міліметра, зрозуміла? – питає Валюся. Я приречено зітхаю:

– Тепер ясно... Треба ж таке... Ну прямо Боже послання... А в тебе що? – запитую я Валечку. Вона бере своє “кіндера” і, ледь тамуючи хвилювання, намагається розкрити жовточок... Але що це? Я таких жовточків-упаковочок іще не бачила.. Якесь новинка. Валюня крутить її в руках і так, і сяк – розкрити не може. Розгублено й нервово дивиться на мене:

– Що це означає?? Така гарна упаковка, а я навіть не знаю, як до неї підступити... – бідкається вона... Я мовчу. Я теж не знаю. Потім кажу:

– Дай сюди. – Валюня слухняно видає жовточок мені, я натискую на якісь там ривчачки-смужечки – лусь! – жовточок піддався, готовий відкрити свій сховок. Я простягаю його Валюні: далі – сама!

Валюнька виймає зсередини спочатку інструкцію, потім... У мене перехоплює від жаху подих: в її долоньці з'являється якась гідка істотка, схожа на товсту бордову гусеницю з відразливою гримасою: перекошений рот, одне око зелене, друге – біле... І які тільки бевзі виготовляють такі іграшки для дітей?!!

– Ось бачиш! – скрикнула Валечка так, що аж офіціанти озирнулися на наш столик. – Бачиш, – ледь не плаче Валюня, – це – моє життя: гарна, чудова упаковка, а всередині – така гідота!!!

Я пригнічено мовчу, бо це так схоже на

правду... Валюська ледь стримує сльози... І якого біса ми купили цей кіндер...

– І це я сама, сама його вибрала!.. Нема кого нарікати!.. – не вгаває Валечка... Всі мої сеанси психотерапії – коту під хвіст... Тепер спробуй її заспокої... Але є-таки Всевишній, він раптом напоумлює мене:

– Валюсь, так це ж – Лахудра!

Валюська приголомшено замовкає і погоджується:

– Так...

– Ну, ти що, забула??? Ти ж задумала писати роман “Лахудри”! Пам’ятаєш?? Про жінок-хижачок... Так?

– Так... – знову киває головою Валюся...

– Ну то це ж тобі провидіння й указує напрям твого життя на найближчий час: ти мушиш засісти за роман! Зрозуміла???

– То це – така підказка мені? – Валюська не вірить, що для неї ще не все втрачене в цім житті з її Зай-чиком...

– Ну звичайно, а що ж іще? Ану, глянь-но в інструкцію! – Ми розглядаємо листочок, а на нім зображено цілий біологічний клас лахудр: яких тільки їх тут нема! Є і їхні спонсори чоловічого роду... А над усім цим розмаїттям – зображення великої людської руки, на яку Валюся реагує цілком логічно:

– А це – моя рука! Це я пишу роман! Це я лахудрами керую...

– Ну звичайно, моя хороша. Починай негайно, негайно, чуєш?!! Нема чого тягнути kota за хвіст! Пиши!

...Ми в гарному настрої розійшлися по домівках... Жити можна було далі... Я тільки не сказала Валюсі, що було в моїй “інструкції”... Там у дикому танці “відривалися” темна дівчинка і світловолосий хлопчик. Вони не помічали нічого довкола. Навіть того, як на них через вікно сумно дивився інший хлопчик – із голубими очима... “Рулетку” я вирішила не виймати із сумочки.

* * *

...Я поволі прокидалася від п’яного аромату троянд... Вони тут неподалік – свіжі, оксамитово-чорні... Троянди завжди супроводжували нас із Близнюком... Він мені їх щоразу дарував, вони букетами стояли в наших кімнатах, де б ми не опинялися... Не зникали навіть у люті московські зими, хоч і коштували тоді шалених грошей... Вони стали своєрідним оберегом нашого кохання... Тільки після ЗЛАМУ я вже не могла їх сприймати і приймати...

– Алиночка, вчора приехал Сафи из Ирана, привез много интересного, пойдём выберем тебе камешки, я же обещал... – Близнюк, сперши голову на руку, напівлежачи, з любов’ю дивився на мене...

– Хорошо, – відповіла я. Близнюк почав ніжно водити смаглявим пальцем по моєму плечі, шиї, добіг до щоки, губ...

– Какая ты у меня красивая... Вся беленькая такая... Богиня¹¹...

– Я – беленькая??? – приголомшено запитала я. – Я же смуглая!

– Ну что ты! Ты не видела наших женщин – вот они смуглые... А ты – беленькая! Моя Белоснежка! – Я була вражена: завжди вважала себе смаглявою...

– Родная... – прошепотів Близнюк, сховавши своє обличчя в моїх долонях... Сухе ніжне тепло почало підійматися десь глибоко в моїй Душі – не тілі... Я з безмежною вдячністю, якоюсь щемною ніжністю дивилась у його – мої! – очі, бачила в них своє віддзеркалення і хотіла, щоб мить ця тягнулася вічно... Вкотре я відчувала, як у такі невимовно щасливі хвилини всередині мого єства тихо розквітає дивовижна квітка – незаймано-чистий, із легким рожевим відблиском на білосніжних вологих пелюстках божественний ЛОТОС... Еманції від його ледь уловимого тонкого й неповторного аромату огортали мене – і потім довго, довго оберігали мою душу від життєвого бруду і прози...

¹¹ Я ніяк не знала, як поводити себе, коли Близнюк час від часу називав мене богинею. Я протестувала проти такого “перейменування”, але помічала, що в такі хвилини Близнюк чомусь смутнішає і тихо, ніби сам до себе, промовляє: “Ты не понимаешь...”. І замовкає надовго... Я справді нічого не розуміла – і чому так називає, і чому стає сумним і замисленим... Із роками я дещо знайшла в Ошо... *Тантричний секс*... Мужчина, який прагне стосунків із жінкою, тривалий час повинен не торкатися її, а ставитися до неї... *побожно*. Аж доки чуттєвість не переплавиться в почуття вищого ґатунку й утратить щонайменше сексуальне забарвлення... Коли навіть оголене жіноче тіло вже не викликати в нього фізичного збудження, а – лише поклоніння, шанобу, як, власне, – до Богині... І лише тоді йому дозволяється бути з жінкою... Парадокс: утративши “чисте” фізіологічне бажання – мужчина може практикувати такі стосунки... Звідки мені тоді було про це знати?.. Навіть коли Близнюк і розповів би про це... Я була тоді до багатьох речей не готова... Близнюк терпляче, з любов’ю вчив мене, як на мій сьогоднішній погляд, елементарному – як дитину... Я була чемною ученицею, але... Його зерна сходили поступово... А деякі – дуже повільно й тяжко... Однак зійшли... Думаю, він був би сьогодні втішений, радий за мене... Він був не просто Вчителем – ювеліром, який бережно, трепетно і натхненно вигранював мою недосвідчену Душу... Хоч... справжній Майстер, він же Вчитель, – “багатомірний” і, безумовно, вміщує в собі цілий спектр різноманітних якостей – ювеліра, і художника, і поета, і суворого наглядача з різкою в руці... Це вже – що саме і якому учневі більше підійде...

– ...Теперь мне было бы не страшно и умереть... – від цих слів Близнюка гострий біль скалкою впився в самісіньке моє серце...

– Зачем ты так говоришь? – не спитала – простогнала я у відповідь.

– ...Сам не знаю... Чувство какое-то странное...

* * *

Увечері ми з Близнюком пішли в гості до його східних друзів...Ті приготували автентичний пілав¹², розкішно сервірували стіл, щедро пригощали нас смаженими фісташками, рахат-лукумом, іще якимись невідомими східними ласощами... Спілкування було якесь уповільнено-вишукане, розслаблене, медитативне... Мужчини напам'ять цитували в оригіналі Рудакі, Нізамі, Фірдоусі, Сааді... Критикували неточність перекладів Хайяма російською мовою (“В море мыслей нашел я жемчужину смысла...”; “Вместо золота и жемчуга с янтарем, Мы другое богатство себе изберем...”)... Я перебувала в затишному інтелектуально-естетичному “кайфі”... Моя філологічна душа спрагло всотувала і незнайомі звуки давньої мови, і розмірений ритм східної поезії, і низький тембр оксамитових чоловічих голосів, що наспівували тужливі мелодії Сходу...

...Після вечері Близнюк і Сафі вирішили навчити мене курити кальян... Це було смішно: я кашляла, чихала, неправильно випускала дим, – мужчини ледь стримувалися, щоб відверто не зареготати... Але я відчувала себе в повній безпеці: знала, Близнюк не допустить, аби щось було мені хоч якимось чином неприємним, – ні погляд, ні слово, ні інтонація – ніщо не могло мені поряд із ним завдати прикрощів... Це постійне відчуття захищеності вражало мене найглибше... Ніколи і ні з ким, навіть з Олегом, нічого подібного я не відчувала... Усюди, де опинялася з Близнюком, – почувалася, як удома. Близнюк був моїм Домом, моєю Фортецею, моїми непробивними мурами, за якими я могла спокійно цвісти – для нашого обоїльного задоволення... Тільки з ним я відчувала себе не розчакнутим андрогіном, а – ЦІЛІСНОЮ особистістю... Лише згодом, значно пізніше, я зрозуміла, що, зустрівши тоді Близнюка, я, по суті, віднайшла свій Духовний Дім...

– Алиночка, иди сюда, смотри! – Близнюк сидів у другій кімнаті на дивані й тримав у долоні камінець теплого сіруватого кольору з білими тоненькими прожилками... Камінь

мав бути холодним, а складалося враження, що він випромінює тепло...

– Что это?..

– Это же агат. Не знала??

– Не-а.

– Ну ты даёшь... Это же наш талисман – по гороскопу. В древности агат посвящали богине садов, огородов и урожая... Потому его садовники очень любили... А ещё... – голос Близнюка зазвучав якось незвично приглушено і з не знайомою мені інтонацією, – агат разрешалось носить при трауре...

– Давай не будем о грустном... – швидко перебила я Близнюка. – А это что? – і показала на коричнювато-кавовий камінець.

– Это сердолик, – Близнюк тримав у руці інший – теж теплий камінець, у якому були тонкі прозорі хвильки – завдяки їм камінчик тьмяно сяяв, переливався різними відтінками, радував око... – В средние века люди верили, что этот камень побеждает черную магию, защищает от зла, придает храбрость, помогает хранить тайны... – продовжував розповідати Близнюк.

– А это что? Почти такой, как у меня, – показала я Близнюкові свій перстеник на мізинчику – з молочно-блакитним напівпрозорим камінцем.

– Да, точно. Это – селенит, лунный камень. Он имеет магическую силу. Это самый лучший амулет для тех, кто родился в полнолуние или в понедельник – день, “управляемый” Луной...

– Да??? А откуда ты знал, что я родилась в понедельник?? – здивувалася я.

– Алиночка, конечно, я этого не знал. Но я почувствовал: у тебя так развита интуиция... Кстати, селенит помогает влюбленным преодолевать препятствия на пути к своему счастью...

– Потому ты мне его и подарил? – запитала я. Близнюк промовчав... – Невероятно... – я була зачудована і самими камінцями, і Близнюковими розповідями про них. – Откуда ты всё это знаешь? – допитувалася я, на що Близнюк відповів із властивим йому гумором:

– Алиночка... Я умею читать, – ми обоє засміялись... – А вот это – лабрадор. Видишь, какой у него таинственный глубокий синий цвет, посмотри, как он сверкает... Рассказывают, что на Памире люди часто гибли из-за него...

– Почему?

– Видишь, как он себя ведет. Под одним

¹² Плов.

углом – камень как камень. А солнечный луч упадет на него – и он сверкает, как золото... Людей завораживал этот блеск, они шли на него – а солнце, вернее, Земля, не стоит на месте – меняется освещение – и камень то блестит, то нет... Потому люди часто терялись, в ущелья падали... Это непростой камень, лучше не будем его брать, ладно?

– Ладно... Ой, а это что? Такой красивый...

– Это аметист... Амулет наибольшей силы. Он способен вызвать любовь к дарящему, даже если принявший его влюблен в другого... Мне он тоже нравится... Такой насыщенный фиолетовый цвет... К твоим глазкам пойдет.

– И к твоим, – засміялась я.

– А это – горный хрусталь. Смотри, какой чистый, – Близнюк узяв камінець, схожий на величезні застигли сльози східного джина...

Камінчики, відібрані Близнюком, сяяли в моїх долонях теплим блиском, милували око, неможливо було відірвати від них погляд... Ніколи так близько не бачила такої нерукотворної краси... Я була приголомшена неповторністю кожного камінця, – здавалося, всі вони були живі, мали свою застиглу в часі душу...

– Знаєш, Алиночка, мне иногда кажется, что такие камни – это игрушки Аллаха... Когда я увидел у знакомого ювелира разрезы таких камней – я был поражён. Представляешь, это были настоящие живописные картины – какие-то первобытные леса, моря, горы, пустыни, песчаные дюны, цветы... Никакой художник не в состоянии не то что передать – даже вообразить себе такую неопишемую красоту... И все так достоверно... Я видел в этих сечениях и наши розы, и зверюшек, и бабочек, и стрекоз... Тогда я подумал, что, наверное, этими камешками играл Аллах, когда был маленький... – Я весело засміялась... Коли Бог був маленький... Треба ж таке сказати...

– Джоник, давай заберем всё. Сделаем тебе кулончики и колечки, хорошо?

– Ну... наверное, всё не надо... Это же не дёшево...

– А ты не думай о деньгах, Алиночка. У тебя всё должно быть самое лучшее – такое, что будет согревать твою душу. Я не только о камнях. Вещи, картины, книги – ты должна окружать себя всем самым-самым лучшим. Тогда всё это будет служить тебе, отдавать тебе свою энергию, ты будешь чувствовать

себя королевой среди всей этой красоты. Если вещь тебе нравится и ты искренне хочешь иметь её – значит, она уже твоя. И дело не в деньгах. Если искренне хочешь – деньги всегда найдутся. Аллах не допустит, чтобы по-настоящему твоя вещь ушла к кому-то другому. Ты, главное, прислушивайся к самой себе – что говорит твоё сердце. Оно никогда не лжёт... В сердце живет Аллах... Ну так возьмём?

– Даже не знаю...

– Ладно, цветочек. Я сам знаю. Иди к гостям, – Близнюк обійняв мене за плечі, поцілував у щоку й легенько підштовхнув до дверей кімнати, звідки чулися веселі розмови наших приятелів...

...З того часу я й полюбила камені... Близнюк відкрив мені їх справжню красу... Через деякий час він із відібраних тоді камінців подарував мені кулони з жовто-червоно-брунатної яшми, темно-фіолетового аметисту, біло-сірого агату... З'явилися у мене й персні – з чорного агату, вогняного опалу, блискучого сірого топазу, зеленкуватого хризопразу, намисто з гірського кришталю, рідкісного рожевого кварцу... Одягаючи то одну, то іншу прикрасу, – я почувалася справжньою королевою... Правда, робила це рідко: мені незручно було хизуватися таким дивом перед іншими (особливо серед скромних аспіранток), а не помітити цієї чудовності сторонні просто не могли...

...Із часом я зауважила, що встановлювався якийсь внутрішній глибокий контакт між камінцями і мною – я відчувала їхню (по суті – Близнюкову) підтримку, камінчики захищали мене... Вони були й досі лишаються моїми талісманами... Не дарма ж уважається, що найкращими оберегами є подаровані камені, а не куплені власноруч... Близнюк захистив мене цими оберегами на довгі роки...

...До речі, в іншому – вже без мого Близнюка – житті мені вдалося побачити ті “іграшки Бога”, про які він розповідав... Не на Памірі, звичайно...

...Якось була в Криму... Почула, що в Партеніті є приватний музей каменю... Рвонула туди...

...На мене там чекав Близнюк... Моє віртуальне спілкування з ним, із його Душею було таким наповненим, щедрим, невимовно трепетним...

...А самоцвіти... Це справді були ті “іграшки”, якими бавився Господь у дитинстві... Близнюк казав правду...

* * *

Тобі я привезла, звісно, не дорожчі каміні – Ти б такі не взяв... Але цінність дарунку, Ти ж знаєш, – не в його матеріальній вартості. Тому навіть звичайнісінька галька з морського берега, знайдена саме для ТЕБЕ і подарована від щирого серця, може часом мати в нашій житті значно більшу вартість, аніж найдорожчий діамант...

* * *

“28 червня, субота. День Конституції України”.

...Живу без Тебе вже восьмий день... Іноді втрачаю надію, що Ти озовешся... Адже так промовисто в Твоїй останній книзі герой говорить: “Нащо мені чужі проблеми?..”. Із появою Тебе в моєму житті в мене з’явилося відчуття, що повернувся Близнюк... Тільки він якимось дивним чином опинився не поряд зі мною, а – у мені: у моїй свідомості, у моїм світосприйнятті... Я ніби почала дивитися на все його очима... У мені звучать його слова, спливають у пам’яті його думки... Не хотіла зізнаватися собі в цьому, але на Тебе також дивлюся... ЙОГО очима... І бачу в Тобі – себе, ту, колишню, до-Близнюкову... Не спокушену принадами цього світу, добровільно обмежену... Сувору до себе – невинувато! Загану в якісь умовні, самою собі створені духовні й емоційні карцери... Словом, закриту від самої себе... Яке це було блюзнірство!.. І зараз мені болить душа, коли я дивлюся на Тебе і бачу, скільки світлого, доброго, чистого Ти не добираєш із цього світу... І робиш це ніби зумисно... Ніби сам собі заборонив не те що брати – думати про саму можливість Свята для Твоєї Душі...

Коли прокинулася – схопила ручку, й на однім подиху народився нібито вірш... Звісно, Ти розкритикуєш його нещадно: Ти ж у нас – Справжній Поет, а я – лише Твоя фанатка...

*Ти – вдалині... А я – немов в острозі:
Сиджу із ноутбуком сам-на-сам...
Навколо ніч... Зима трима в облозі...
Не знаю, як відкрити свій Сезам...*

*Сезам Душі відкрити можеш Ти лиш –
Одним дзвінком крізь заметиль сніжин...
Я ж до програми Радості – повіриш? –
Код досупу забула... По-мо-жи...*

* * *

– Алиночка, не волнуйся, я вернусь второго июля. Ты ведь уже будешь в Киеве?
– Конечно, я же тебя встречу...

– Ну вот и хорошо. Время пролетит быстро. А расстояние вообще не имеет никакого значения...

– Так прямо и не имеет...

– А вот и не имеет, увидишь. Я же всегда с тобой, разве ты не чувствуешь?

– Я чувствую, что без тебя мне очень плохо... Я просто не живу без тебя...

– Так нельзя, родная... Это все потому, что ты еще НЕ ТАК чувствуешь...

– Как это НЕ ТАК?

– Ну понимаешь, когда очень сильно любишь, – то твой любимый, где бы он ни был, – с тобой рядом всегда. И ты в этом можешь убедиться в любой момент.

– Как?

– О его присутствии тебе может подсказать, например, звучащая в автобусе его любимая песня... Или ты вдруг (как будто бы вдруг) увидишь его любимые цветы... Или, например, взгляд упадет на афишу, а там ты читаешь название спектакля: “Я и не уходил...”. Понимаешь?

– Не совсем...

– Ну это как настроиться на соответствующую волну. На волну восприятия того, что тебе нужно. Или кто тебе нужен... Это приходит со временем, если ты очень этого хочешь. Этому легко можно научиться, Ты только попробуй...

...Тоді я цього не розуміла... Але через багато років це раптом прийшло до мене – просто, легко, так, ніби ніколи я цьому й не вчилася спеціально, ніби це вміння – настроюватися на потрібну хвилю – було зі мною завжди... Близнюк говорив правду... Він завжди казав мені правду. Крім останнього разу...

* * *

...Я із завмиранням серця чекала на приліт Близнюка... Через погодні умови політ затримувався... Ніяк не вщухали шалені липневі зливи... Я нервувала... Трояндошка в моїх руках уже трохи прив’яла... Нарешті гучномовець оголосив очікуваний рейс... Я від утоми й нервового трепету (зараз побачу нарешті Мою Половинку, Мого Близнюка!) – пішла до терміналу...

...Крізь вікно аеровокзалу бачила, як по трапу виходили з літака люди... У натовпі ніяк не могла розгледіти Його...

...Пасажири почали входити в приміщення вокзалу... Його не було...

...Раптом мене хтось гукнув:

– Алина! – я обернулась і побачила... Сафі... Чомусь він увесь був у чорному, незважаючи на спеку...

... Ми сиділи з ним за столиком у вокзальному кафе...

– Мы с Курбоном должны были прилететь вместе... Тут у меня друг учится... – Я мовчала. Сафі нервово зробив кілька ковтків мінералки і чомусь не дивився на мене... – Две недели назад... Курбон хотів познакомити мене со своїм старшим братом, он живе в горах... Мы ехали туди пару часів... – Я мовчала. Сафі дістав із кишені зім'ятого носовичка і витер спітнілого лоба. – Ну, в общем, начало темнеть... Мы проезжали какое-то селение, и... – Сафі закашлявся. Знову ковтнув води... – ...Прямо под колёса выскочила девочка... Курбон вывернул руль, чтобы её не сбить... Дорога была узкая, и машина скатилась в ущелье... На мне – ни царапины... А он был без сознания... Вытянуть его из-под обломков было невозможно... Я старался привести его в чувство... Он пришел на несколько минут в себя... И сказал, чтобы я нашёл тебя... А потом начал бредить и звать какого-то близнеца... У него не было брата-близнеца... Мы похоронили его три дня назад... Выпей, Алина, выпей!.. – Сафі примусив мене випити півсклянки якогось гіркокого пійла...

...У мене не було ні сліз, ні відчаю. Просто крижана порожнеча... Ніби й не липень це... А я, роздягнута, стою під московською хугою посеред життєвого перехрестя... В очі мені світить заледеніле безколірне сонце... Я дивлюся на його диск... Очам не боляче. Вони не сльозяться. Час зупинився... Холодно... Тихо... Беззвучно... Холод... і порожнеча... Холод і порожнеча... Холод і...

– Да... тут он приготовил тебе что-что... – Сафі уклав у мої неслухняні долоні якийсь замшевий мішечок...

...Не пам'ятаю, скільки сиділа на якійсь лаві під деревом у парку... І як там опинилась... Погляд мій упав на руки... Вони чомусь усі були в крові... Я зрозуміла, що це – від того, що я колючками троянди сколола собі всі пальці, і вони кровоточили... Троянда (не червона – траурна) була поламана, вона сама, й пелюстки її, зім'яті, зів'ялі, обірвані, порвані – лежали біля моїх ніг... Там лежав і замшевий мішечок... а в руках я механічно перебирала – всі закривавлені й холодні, мов лід, – халцедони... кришталь... хризопраз... аметист... Був серед них і лабрадор... Камінь, через який люди гинули в безоднях Паміру...

*Найбільша втрата в житті людини –
втрата надії.
(Заповідь Будди)*

“День Конституції...”. “Конституція” мене самої й мого життя змінилися за один день. У Моїй Країні відбувся фашистський путч...

...Третього дня після втрати Близнюка в мене стався викидень... Дівчата-сусідки викликали швидку, яка довго возила мене київськими лікарнями: я була без прописки, тому ніде не хотіли брати на себе відповідальність... Врешті запхали в якусь районну лікареньку... Мені було байдуже... Ні Курбона, ні дочки... Самі тільки жертви... Жертви... *“Курбон” – жертва.....*

...“Сценарий Аллаха просчитатъ невозможно...”

...Не пам'ятаю, скільки там валялася... У транквілізаторно-обезболювально-наркотичному дурмані мені чувся голос Близнюка: “Алиночка, живи ради сына...”... “Алиночка... ради сына...”... Так... заради сина... ще можна було спробувати зробити якісь зусилля... Але сил не було... Зі східної квітки я перетворилася на спалену жорстким сонцем і обшарпану вітром безбарвну билину...

...Потім звідкись з'явився Олег... Нічого мене не питав... Ми їхали кудись поїздом... Цілувічність...Булизнавулікарні-гематологі-гінекологи-хірурги-невропатологи...

...Опам'яталась я дома... Назустріч вибіг син, підстрибнув, як малий горобчик, і обійняв мене руками за шийку... Вперше за цю вічність я заплакала...

*Найбільше, що варте захоплення в житті, –
піднятися після падіння.
(Заповідь Будди)*

“29 червня, неділя. День молоді. Один із найкритичніших і небезпечних днів. Крайче утриматися від активної діяльності”.

Дорогий мій Поете! Из появою Тебе щось суттєво змінилось у моєму житті... Ніби скресла крига, що надовго скувала була мою душу... Я почала відчувати – спочатку ледь-ледь, а потім – навіть фізично – незримую присутність Моеї Половини... Близнюк поступово почав відроджуватись у моїх власних думках, словах, учинках... Я усвідомила, що Ти став стимулом, який запустив ланцюгову реакцію мого подальшого розвитку, – реакцію, на яку я вже ніяк не сподівалася... Часом мені здавалося, що все це вигадка... Але... “Алиночка, настройся на нужную волну – и

ты узнаешь и увидишь всё, что ты хочешь и что тебе нужно...". Я спробувала... І відчула неймовірну підтримку... Всесвіт явно був зі мною заодно. Це означало, що я вже не порушувала його Законів Гармонії...

* * *

– Ви тільки не хвилюйтеся, це буде трішки неприємно, але цілком “терпимо”, – переконувала мене косметолог Інна, до якої я, тремтячи, мов заєць, прийшла додому на певну процедуру...

– Я боюся, – опиралася я.

– Ну й даремно. Встаньте, дайте я роздивлюсь очі...

Я встала з дивану, Інна почала мене уважно обстежувати, я стояла перед нею, а позаду неї була дзеркальна шафа... Погляд мій ковзнув по дзеркалу... Я заглянула в нього... О Боже!!!!!!! Я ледь не зомліла...

– Що з вами? – стурбовано спитала Інна. – Сідайте.

– Ні... Нічого... Нічого... Звідки це у вас? – запитала я її, показуючи на раритетний – минулого століття! – нічний світильник...

– А, це... Знайшла десь на антресолях і витягла на світ Божий...

– Так їх же зараз ніде вже немає....

– А я люблю все старовинне...

* * *

– ...Алиночка, тебе нравиться эта комната? – запитав Близнюк, коли ми залишилися наодинці в гуртожитській кімнаті під час мого найпершого візиту до нього.

– Ну... комната как комната. Но приятно, что очень чистая... И запах роз... – відповіла я і почула, як Близнюк полегшено зітхнув. – А что такое? – спитала я.

– Ты бы видела, какой здесь был бардак! Я её еле выбил у коменданта на трое суток и только сегодня получил ключи... Я драял её с шести утра, кучу мусора вынес, паркет скоблил, окна мыл, мебель полировал...

– Зачем? – здивовано запитала я.

– Ну как же?! Ведь ты приезжала! Не мог же я привести тебя в эту грязь...

– Спасибо... – і тільки тепер я по-новому поглянула на цю свіжовичищену кімнату... Близнюк тут, виявляється, не жив... А я думала, що це його скромні “апартаменти”... Ні, він живе з хлопцем-другокурсником... У кімнаті справді все блищало... Як для гуртожитку – чистота була майже стерильною... І це для мене він так постарався?.. Хвиля вдячності мене затопила...

– Алиночка, закрой глаза, – попросив він мене.

– Зачем?? – насторожено запитала я.

– Сюрприз, – грайливо відповів він. Було якось дивно чути такі інтонації в молодого чоловіка... Згодом я звикла, що Близнюк часом перетворювався на малу дитину – сміявся, жартував, бавився, як малеча, – і отримував від цього задоволення... Так він знімав напругу, розслабляв і мене – і дивним чином зникали якісь там проблеми, труднощі... Дивина... Граючись, він позбавлявся від проблем...

– Ну, хорошо... – заплющила я очі і почула, як щось клацнуло... І кроки Близнюка по кімнаті й легенький стукіт посуду, чи що...

– Ещё не открывай! – наказав Близнюк. – Минуточку! Всё!!

Я повільно розплющила очі й ахнула від побаченого: кімната була вся обставлена вазами з темно-червоними трояндами, лампи холодного денного освітлення були вимкнені, а натомість кімната наповнилася ніжно-мерехтливим сяйвом: у кутку на журнальному столику світився срібний нічнийочок, усередині якого крутилась прозора пластина з намальованими на ній різнокольоровими рибками... Через шпарини абажуру світло від лампи проникало крізь прозору пластину – і на стелі, на стінах... плавали рибки... Видовище було казкове... Я була зачарована... На душі враз стало спокійно, тепло, затишно... Близнюк ніжно обійняв мене за плечі, ми довго мовчки сиділи і насолоджувалися – живими світлобарвними рибками, які безтурботно плавали навколо нас, і ароматом червоних троянд, що наповнював усе довкола...

...Цей срібний нічнийочок став символом наших неповторних зустрічей, нашої глибокої духовної близькості, наших відкриттів – світу й самих себе...

...І ось, уже зовсім в іншому житті, я на власні очі побачила матеріалізовану присутність мого Близнюка. У чужому домі, в чужім дзеркалі, мов у якомусь чарівному свічаді, я побачила символ свого відродження... Близнюк подав мені знак. Я його сприйняла...

* * *

...На цьому Близнюк не припинив подавати мені знаки своєї присутності...

...Якось їхала до “Гарварду”... Погода видалася прохолодна... Небо трималось глибоке, синє, а дерева – соковито-зелені... У маршруті, натомість, було тепло, тихенько грав радіоприймач... Та мій настрій залишався

невизначеним: чи то сумним, чи спокійним, чи байдужим... Поглинули роздуми про майбутню поїздку на міжнародну конференцію до Івано-Франківська... Аж ось водій посилив гучність – і з приймача полилася... наша з Близнюком улюблена пісня... Я завмерла від несподіваних спогадів...

– ...Вибачте, Вам погано? – раптом запитала мене дівчина, що стояла поруч.

– Ні, ні, все нормально, – відповіла я і здивувалась, чому вона так вирішила... І тільки невдовзі усвідомила, що все моє обличчя було мокро від сліз...

* * *

Останнього разу я чекала на Валюську в “Челентано” і стояла в черзі... Переді мною було кілька осіб... Тут я звернула увагу на симпатичну дівчину з дивною прикрасою на шії... Придивилась – і остовпіла: на шнурочок були нанизані маленькі латинські літери. Разом вони склали моє ім'я – *ALINA*... Таку прикрасу хотів подарувати мені Близнюк...

...Словом, я почала дякувала Богові, що повертав мені – моє...

* * *

...Здається, період існування розтерзаного андрогіна добігав кінця... Я це остаточно зрозуміла, коли ближче познайомилась із Тобою... Я, нарешті, змогла скинути з себе глибокий траур...

* * *

– Я зготував вечерю. Будеш? – Олег тихенько заглядає до кабінету. – Усе вже на столі. Холоне.

– Дякую, іду. – Закриваю “Windows” у комп'ютері і, голоднуча, йду за Олегом... – О, як смачно! Я така голодна... Дякую тобі... Давай трішки вип'єм?

– Ну ти ж знаєш, що я цього не люблю...

– А я люблю? Але ж мушу. – Олег на це посміхається. Бере оніксові келишки, які ми купили минулого літа в Криму, наливає трохи коньяку...

– Олежику... Я хочу випити за тебе.

– Чого б це?? – Олег насторожився. – Знову щось утнула??

– Ну чому це зразу – утнула?! – ображаюся... – Що, не можна просто так за тебе випити??

– Тобі – не можна. Ти ж у нас особлива.

– Тобто???

– Ну, закохаєшся в якогось дебіла – а я потім розхльобуй...

– Я не зрозуміла, в чому справа?!! Якого такого дебіла?!! Це *я* тоді хто, коли закохуюсь у дебілів, га?!! – Олег сміється: задоволений, що “вирвав” мене з “наукового контексту” і привів до тями, тобто що я тепер можу адекватно з ним спілкуватися, а не “витать во облацех”... Я, зрозумівши це, промовляю тост:

– Олежику. Дорогий. Я хочу випити за тебе. Що ти такий чистий. Чесний. Душевно щедрий. Що ти ніколи не задаєш дурних питань... Що ти завжди давав мені свободу... Я дуже ціную тебе. – На цих словах Олег зітхає... І мовчки дивиться на коньяк.

– За тебе, золотко, – кажу я і випиваю свою “дозу”... Олег підіймає на мене свої чисті волошкові очі й пильно дивиться прямо в зіниці... Я спокійно витримую його погляд...

– Ти збираєшся до “Гарварду”? – запитує раптом ні з того ні з сього...

– З чого ти взяв? – вдала я здивування.

– Бачу... Хочеш там попрацювати?

– Ну... взагалі-то так... А ти не хочеш, щоб я їхала? – намагаюся вчепитися за нього... Бо ж пропаду...

– Роби, як підказує серце, – відповідає Олег... Так... Мені вже це колись казали: “Слушай своє серце, Алиночка”...

– А ти не боїшся, що я поїду?.. – не відстаю від нього. Мені врешті-решт хочеться, аби він щосили хряснув кулаком по столу і сказав – як відрубав: “Ні! Нікуди ти не поїдеш!” Однак мені цього не дочекатися...

...Ніколи – після мого повернення – він мене не ламав... Він приймав мене такою, якою я стала... Він змусив мене з ним рахуватися, заново почати його поважати... Щиро і глибоко. Бо було за що. Він, вивівши мене за руку, як каліку, з моєї всепоглинальної кризи, – ніколи й нічим не дорікнув мені – ні словом, ні поглядом... Він роками возюкався зі мною, повертаючи мене до більш-менш нормального існування... Узяв на себе левову частку побутових проблем, зрозумівши, що я все-таки не “восточная женщина”, для якої “мир – это дом”...

За цей час Олег, ніби між іншим, теж захистив дисертацію, став заступником директора одного з навчальних закладів, переймався долями простих сільських хлопців, що навчалися там, – ті платили йому тим самим... Потім змінив місце роботи, але де б і куди б ми не потикалися, – всюди зустрічали його колишніх учнів, студентів, які, побачивши його, стрімголов бігли назустріч, обіймали, раділи, дякували... З роками я переконалася, що в ранній молодості інтуїція не підвела

мене: поряд зі мною жила унікальна людина з великим люблячим серцем і кришталево чистим сумлінням... Просто-таки гірська порода з глибоко схованими дорогоцінними покладами. Він – із тих, біля яких людям хочеться ставати кращими...

...Він ніколи не опускався ні до яких підозр на мою адресу... І це завжди діяло на мене... Я не могла зневажити його, хоч би й захотіла... Він змінився до невпізнаності... Утім, може, це я змінилась?.. Коли в моєму спілкуванні з чоловічою статтю (а з хлопцями я з дитинства товаришувала більше, ніж із дівчатами) починала миготіти жовта, а іноді й червона лампочка, Олег завмирав і стоїчно зносив мої швидкоплинні незагрозливі захоплення... “Найкращий контролер – твоя совість”, – нібито жартував у таких випадках... Мені нічого не залишалось, як виправдовувати його безмежну довіру... І віру в мене. Захоплення, як правило, тривали щонайбільше три дні. Як застуда.

– То ти не боїшся, що я поїду сама? – знову повторюю.

– Ні, Алюсико... Я вже нічого в цьому житті не боюсь, – чомусь сумно відповідає Олег... Мені теж стає сумно – до сліз... Я так не хочу робити йому боляче... Але й сама вже не можу йти проти себе... Я зітхаю... Моє почуття до Поета аж ніяк не тягне на звичайнісінький грип... Вирішую змінити тему:

– Я тут порядкувала в наших книгах... І знайшла це... – простягаю йому листівку, на якій – вірш. Колись написала його Олегові... І саме сьогодні цей віршик вигулькнув серед нашого книжково-паперового хаосу, наче послання з “прекрасного далёко”...

– Де ти його знайшла? – раптом пошвавився Олег. – Я думав, що загубив його – все перешукав... – Олег якось трепетно узяв листівку... І тут я згадала, що кілька разів – упродовж кількох років – бачила її в його записниках... Але не надавала цьому особливого значення: ну, носить чоловік із собою жінчин вірш – і що тут такого?? Зараз чомусь подумалося, що він не просто “носив”...

Раптом задзвонив телефон... Я поглянула на годинник... Уже досить пізно... Олег піднявся й пішов узяти слухавку... Про щось там почав із кимось говорити, щось пояснювати... Ху, слава Богу!.. Певно, знову “дістають” магістрантки “консультаціями на дому”... Я посміхнулась сама до себе і взяла листівку... На ній – хисткий сільський місточок із перильцем через якусь річечку... Усе потопає в зелені й золотавому тумані... На звороті – мій наївний віршик:

*Коли в бурі життєвській втрачаю кермо,
Коли валом дев'ятим збиває із ніг,
Коли раптом зламалося вітрило весло
(Трамонтани шматують вітрило надій!!!),
І любові ковчег ось-ось піде на дно, –*

Тиха пристань моя!

Ти рятуєш мене:

Я в обійми твої вкотре кидаю якір...

*Світла гавань моя, рятівнице моя!
Після шторму на вірних твоїх берегах –
В нерозгаданім серці твоєму –
Несподівано знову відкривю:*

*Ще співає джерельце Надії,
Ще не змовкла пташиною Віра,
Ще не згас, ще живе Наш Вогонь...*

* * *

...Дорогий мій Поете... Перефразовуючи Сенеку, – я ніколи не зможу забути мужчину, із яким у мене нічого не було...

* * *

“1 липня, вівторок. День архітектури України. Сьогодні краще не виявляти активності і не навантажувати себе новою інформацією. Рекомендується сокове голодування...”

...Завтра Ти приїдеш... Невже я до цього дожила?.. Здається, минула вічність... А вірші чомусь так і ллються з мене, як прозорий бурштин із запашних кримських сосон, коли їх гаряче цілує коралове сонце... Це – Ти, все це Ти, мій Поете...

Ти рано почав думати про осінь...

Іще жнива... А холоди – далеко.

Ще в вирій не летить старий лелека...

Тож серце ще хай спокою не просить...

* * *

“2 липня, середа. День працівника державної податкової служби України. Один із найкритичніших днів! Було б непогано встояти перед спокусами. Крім того, варто обрубати фальшиві зв'язки, гнати геть нав'язливих людей і нав'язливі думки”

...Сьогодні закінчується термін мого добровільного ув'язнення... Сьогодні я закінчую свій “Короткий щоденник фанатки”... Сьогодні Ти повертаєшся...

Ось і маки уже зацвіли...

Ніжно-червоні... Червоні...

*А спробуй-но тільки зірви –
Пелюстками спухнуть із долоні...*

*Так і ми... Немовби цвітем...
Немовби і творим... Кохаєм...
Та наше життя – не Едем...
Ми плачем за Втраченим Раєм...*

* * *

– Валюсько, я дуже боюся залишатися сам-на-сам зі своїм чеканням! Прошу: побудь зі мною!!! – благаю я в слухавку. – Мені страшно....

– Алюсику, я ж казала: я їду з кафедрами на екскурсію...

– Ну приїдь до мене в “Гарвард”, я тобі тут організую екскурсію... – клянчу я.

– Ну не можу я відриватися від колективу, я й так там рідко буваю...

– Ну, то ти вирішила відірватися від мене. У найстрашніший для мене час...

– Ну вибач, я ж тебе попереджала, – ніяковіє моя королева...

– Не вибачу. Бувай. Гарної забави! – вдаю із себе ображену...

...Але чого я, власне, боюся???

* * *

...Я – в моємулюбому “Гарварді”... Зараз у голові не вміщається, як я могла жити й працювати без нього, особливо останні роки, коли вже нікуди було тікати від задушливої атмосфери суєтного обласного центру, що перетворився на справжнє URBS VENALIS¹³, від вичерпаних стосунків, власне – від себе... Напевно, у кожного настає період, коли опиняєшся на межі: уперед іти нікуди, назад шляху нема, а на місці тупцяти неможливо: все одно впадеш... І тут Бог, поспостерігавши мої безрезультатні багатолітні “метання” в пошуках хоч якоїсь “драбини”, якою я б могла продовжувати дряпатись угору, вирішив-таки простягнути мені руку допомоги: мій добрий приятель запросив прочитати кілька курсів у місцевому універсі... Я сприйняла це як знак. І вчепилась у Божу руку мертвою “хваткою”. Тепер розумію: це був мій шанс...

...Завжди, перебуваючи в “Гарварді”, я гостро відчуваю не лише особливий духовно-емоційний підйом, а й просто-таки фізіологічну насолоду – від його чистоти, зелених смарагдових алейок, обсаджених яшмовими чорнобривцями, від старих навчальних корпусів, де навіть і влітку можна змерзнути, бо

сірі, мов тьмянний агат, стіни – товстелезні, метрові, старої кладки... Ваблять мене вирізьблені на тлі високого бірюзового неба золоті бані церковок і собору, кількасотлітні башти, що зберігають енергетику сивої давнини, – на все це влітку щедро лється з небес розтоплений бурштин сонячного проміння... Натружене сонце часто любить опівдні трохи відпочити на маленькій вежі “гарвардської” бібліотеки, круглокупольна споруда якої так і вабить завітати всередину й попрацювати – чи то з матеріалізованими скарбами людської думки, чи – з віртуальними, архівованими в численних комп’ютерах...

...У штучних озерах універського парку безтурботно плещуться на мілководді дикі качки з виводком пухнастих каченят, весело розбризкуючи дрібні перлинки води, – і цю картину втихомирено споглядає крізь чорне мереживо кутих огорож замріяна бронзовотіла Русалка... А вечорами пернатих улюбленців відвідують і пригощають крихтами від скромних бутербродів парочки закоханих спудеїв...

...А як тут цвітуть ранньою весною фіалки!.. Побачивши минулого року ці розкішні аметистово-чароїтові килими, розкидані по всьому містечку, – я тихо божеволіла від їх тонкої швидкоплинної краси... Моя душа оживає в цьому місці, набирається снаги, міцніє... І людей я цих люблю – простих, приятельських, щирих, без остогидлих “понтів”...

Із Божою поміччю наш невтомний Медівник здійснив грандіозну справу – повернув нашому краю, та й усій країні втрачене, відновив історичну справедливість: змусив освітню еліту не лише згадати про давній український університет, але й щасливо відродити його й заново нанести цей потужний інтелектуально-духовний центр на карту наукової Європи!.. От тобі й роль однієї особистості в історії держави! Хто хоче – шукає шлях, хто ні – знайде причину. TERTIUM NON DATUR¹⁴.

...Саме тут, у цім благодатнім місці, я з часом почала відкривати себе – нову, іншу... Тут познайомилася з Тобою, потім – із твоїми книгами, тут же, сама не сподіваючись від себе, під Твоїм впливом почала писати вірші, а згодом згадала про закинутий мольберт і купила нові фарби... Хіба не правда, що оточення формує нас так само, як і ми його?.. Тут – уперше за минулу вічність – я почала відчувати себе Жінкою й викинула геть зно-

¹³ Продажне місто (лат.).

¹⁴ Третього не дано (лат.).

шені траурні одяганки... Тут я знову щасливо відчула, що готова стати отим потужним порталом, через який зможу транслювати у всесвіт свою закумульовану жіночу сутність – гарячу чуттєвість, духовні скарби – усе, що, сягнувши галактичних висот, мільйоннократно зміцнілою хвилею повернеться – очищене й трансформоване – назад, не обов'язково до мене, однак – до Того, хто зрезонує з цим усім, хто ГОТОВИЙ буде прийняти-сприйняти, щоб, своєю чергою, збагатитись і – теж віддати згодом комусь свої невидимі коштовності... Ланцюгова реакція любові... Жінки не можуть тримати все це в собі... Найвищий сенс – у віддачі... І велике щастя, коли Є КОМУ ВІДДАВАТИ... Все так просто: за успіхом будь-якого чоловіка в цій життєвій стоїть – невидимо – жінка... Живлячись – у хорошому сенсі! – саме нашими променями, наші обранці мають змогу якнайповніше розкрити ВЛАСНУ сутність, засяяти неповторними самоцвітами в барвистих вітражах Всесвіту... Від цього й ми, жінки, стаємо щасливішими, отже – кращими, досконалішими, довершенішими. Адже що для нас може бути найдорожчим, як не плекати з любов'ю до рогу людину?..

...Зачароване коло Любові... Хто ми, жінки, без наших чоловіків у цьому земному дуальному світі? І хто вони без нас?.. Неповноцінні роздерті андрогіни, що проживають життя, а насправді – самоспалюються в пошуках своїх половин... Може, дасть Бог, це зрозуміють колись і наші зінтелектуалізовані нещасні феміністки... Але так часто ми – як зіпсуті діоптри¹⁵: промені наші падають зовсім не на тих, хто цього вартий, а – на мертву породу...

* * *

...Мені знову наснилося море... Вода була прохолодна й темно-смагадова – як Твої очі, коли Ти буваєш чимось занепокоєний... Прохолода проникала в самісіньке моє серце, від чого воно ледь не завмирало... Ми стояли на березі, узявшись за руки... Ти невідривно дивився на мене й тихо просив:

– Не залишай мене...

– Пробач, моє Сонце... Інакше не можна...

– Чому??? Адже я... Ти знаєш, що таке Справжня Самотність???

– Так... Я дуже добре знаю, що таке Справжня Самотність...

...Ти не відповів нічого... Я ніжно стисла Твою теплу долоню і раптом ...почала від-

даляться від Тебе... Твої смагадові очі не відпускали мене, душа моя рвалася до Тебе, але якась невідома сила змушувала мене віддалятися супроти власної волі... Я нічого не могла вдіяти... Усвідомлюючи, що за мить уже втрачу Тебе, я з відчаєм гукнула:

– Ти збережеш мій ключ?..

– Та-а-ак!.. Він за-а-авжди зі мно-о-ою!.. – почула далеке відлуння Твого голосу... Тебе вже поблизу не було...

...Я гірко заплакала від невимовної туги і втрати... Так плачуть діти, коли життя вщент розбиває їх найсвітліші мрії...

...Гучно шуміло холодне море... Із його смагадових хвиль раз у раз вистрибувала маленька золотаво-синя рибка (колись я подарувала її Тобі, і вона ...ожила...) – ніби хотіла викинутися на сушу, на теплі різнобарвні камінці, ближче до мене...

Повільно заходило за чорну нитку обр'ю Моє Тепле Коралове Сонце...

...Я прокинулася з відчуттям глухої, щемної тривоги... Що за сон???

* * *

...Сьогодні "Гарвард" впливає на мене якось по-іншому... Усі мої гарні відчуття чомусь приглушені, вони ніби формують якесь гло... Для чогось іншого, поки що – не відомого мені, не зрозумілого... але – дуже тривожного... Так, Ти – Моє Довгождане Коралове Сонце! – повертаєшся, я чекаю на Тебе, але ж це – РАДІСТЬ! А в мені глухо, десь у надрах – на рівні підсвідомості – наростає тривога...

...У гастрономі ні з того ні з сього (ні з того ні з сього???) почула розмову жінок:

– Ви чули, що наш автобус на митниці розбився?..

– Коли?..

– Сьогодні вночі... Майже всі загинули... А кілька чоловік відвезли до лікарні...

– ...Яке нещастя...

Ось воно! Мене щось гостро вколало в серце... Назвали маршрут, яким мав повертатися Ти... В очах потемніло... Цього не може бути. Цього просто не може бути... Тому що статися вдруге це зі мною НЕ МО-ЖЕ!!!

...Я кулею вилітаю з магазину, ноги самі несуть мене до храму...

...Заходжу в напівтемряву... Чую запах ладану... Бачу кілька запалених свічок... Стаю біля ікони Христа-Спасителя:

– ...Сине Божий!.. Помилуй і сохрани

¹⁵ Діоптр – пристрій для наведення на яку-небудь точку геодезичних інструментів, не забезпечених зоровою трубою [Великий тлумачний словник сучасної української мови. – К.; Ірпінь: ВТ "Перун", 2004. – С. 228].

раба Твого... – Я всією душею поринаю в молитву за Тебе, за Твоє здоров'я, прошу у Всевишнього підтримки... Врешті, наважившись, даю обітницю:

– Господи! Благаю, молю: не дай пережити це вдруге... Обіцяю: не підйду, не потривожу, не гляну, залишу в спокої, обходитиму десятою дорогою... тільки зроби так, щоб був живий... щоб був живий... щоб був живий...

ЖИВИ!!!!!!

* * *

...Дома, у своїй улюбленій келії, робити нічого не можу... Поринаю в багатогодинну медитацію, під час якої візуалізую картини, де Ти – здоровий, спокійний, урівноважений, ЖИВИЙ...

...ЗДОРОВИЙ, СПОКІЙНИЙ, УРІВНОВАЖЕНИЙ, ЖИВИЙ...

...З Тобою все добре... З Тобою все гаразд...

... ВСЕ ДОБРЕ... З ТОБОЮ ВСЕ ГАРАЗД...

...Зрідка поглядаю на дисплей мобільника: повідомлень немає... Скоро скінчиться день... Я не можу припустити, щоб тривога поглинула мене. Зусиллям волі притлумлюю її, гашу десь у глибинах істерики, що ось-ось вирветься й затопить, як цунамі, всю мою свідомість і єство... Ні, цього я не маю допустити. Я стискую силу волі в кулак...

...І знову молюся за Тебе... І медитую....

...Скоро північ... Молюсь і медитую... Молюсь...

...Надія моя спливає, як сльози запаленої свічки...

...23.56... Несподівано пискнув мобільник... Я рвонулась до нього. Повідомлення! Читаю: *“Дорога Аліно, я в Україні. Хочу Вас бачити. Вранці буду в Гарварді. Спасибі, що Ви – є. М.П. P.S. Ваша Рибка мене врятувала”*.

...Боже!!! Дякую Тобі!!! Дякую Тобі!!! Дякую Тобі!!!!

Падаю навколішки перед іконою і творю подяку...

Сльози течуть ручаями, я їх не спляю... (*“Алиночка, это – слезы радости...”*)

...Врешті-решт заспокоююсь... Бог почув мої молитви... Бог почув... СПАСИБІ, ГОСПОДИ!.. СПАСИБІ!..

...Але... Я... дала Йому Слово... І я його не порушу... Заради Тебе... Заради Тебе...

...Беру мобільник, всоте перечитую Твої дороги, так довго очікувані слова... Вже не плачу, бо знаю: інакше не можна... Тож – не плачу: плачу за щось БІЛЬШЕ...

...Знаходжу в меню: *“Видалити?”*... Довго дивлюсь на це жорстоке питання... Врешті приречено натискаю: *“Так”*... Мобільник, схлипнувши, стирає Твої слова...

Серце зупинилось...

Прощавай, моє Коралове Сонце...

...Господи!.. Да святиться ім'я Твоє...

* * *

...Нічний експрес вивозить мене з *“Гарварду”*...

Зеленкувато-жовте світло бериллових фар нещадно розтинає гагатову темряву ночі... (*“...Гагат... отделяет мужчину от женщины...”*... *“Гагат смягчает боль разлуки...”*... *“Сценарий Аллаха просчитатъ невозможно...”*)...

...За автобусом, жалібно гавкаючи, довго біжить захекане бездомне собача...

P.S.

П. М.

*Коралове Сонце світило і буде світить,
Не втрачай тільки Віри, Надії й Любові,
Бо інакше – для чого нам жить?..
А Віднайдений Рай – в нас самих,
В наших душах, і в серці, і в Слові...*

**Примітка.* У повісті використано тексти “інкрустації” з творів І. Франка, Ліни Костенко, М. Вінграновського, О. Гріна, І. Жука.

